

De Fabels
van
Aesopus

Geïllustreerd
door
Milo Winter

De Wolf en het Geitje

Er was eens een klein geitje dat hoorntjes begon te krijgen en daarom dacht dat hij nu al een grote geit was.

Hij liep in de wei, samen met zijn moeder en een grote kudde geiten, en zei tegen iedereen dat hij nu wel voor zichzelf kon zorgen.

Elke avond gingen de geiten naar hun stal om er te slapen.

Op een avond bleef het klein geitje op de wei staan.

Zijn moeder riep hem om mee naar huis te gaan.

Maar hij wilde niet luisteren en bleef knabbelen aan het malse gras.

Toen hij na een tijdje rondkeek zag hij dat zijn moeder en de andere geiten al naar huis waren.

Hij was helemaal alleen.

De zon ging onder en er kropen lange schaduwen over de grond.

Een koude wind stak op en maakte akelige geluiden in het gras en in de bomen.

Het geitje rilde toen het dacht aan de verschrikkelijke wolf.

Hij liep snel over de weide en begon te roepen op zijn moeder.

Maar hij was nog niet halfweg toen hij, naast een groepje bomen, de wolf zag staan!

Het geitje was bang want het wist dat de wolf hem zou opeten.

"Alstublieft, mijnheer de wolf" zei hij bevend "Ik weet dat u mij gaat opeten. Maar speel eerst op uw blokfluit een liedje voor mij, want ik wil dansen en vrolijk zijn, zolang als ik kan."

De wolf vond het een leuk idee om eerst een liedje te spelen vooraleer hij het geitje zou opeten.

Hij zette zijn blokfluit aan zijn mond en speelde een liedje.
Het geitje begon vrolijk te dansen en rond te springen.
Maar het geluid van de blokfluit werd gehoord door de honden die de geiten beschermen.
Ze herkenden het liedje van de wolf en begonnen heel hard naar de wei te lopen.
De wolf hield ineens op met zijn liedje en liep snel weg.
Terwijl de honden achter hem zaten was hij boos op zichzelf omdat hij zo dom was geweest.
In plaats van eerst een liedje te spelen had hij beter het geitje onmiddellijk opgegeten.

Laat je nooit afleiden als je iets wilt bereiken.

De Schildpad en de Eenden.

De schildpad draagt haar huisje op haar rug.

Ze kan haar huis nooit verlaten, hoe hard ze ook haar best doet.

Men zegt dat schildpadden vroeger geen huisje hadden.

Op een keer nodigde een toverkoning alle dieren uit om naar zijn huwelijksfeest te komen.

De schildpad bleef liever lekker thuis en ging niet naar het feest.

De koning was zo boos dat hij een huis toverde op de rug van de schildpad zodat ze altijd thuis was.

Nadat ze al vele jaren met haar huisje had rondgelopen, wenste de schildpad dat ze toch naar het huwelijksfeest was

geweest.

Ze voelde zich droevig en ontevreden.

Ze zag hoe de vogels vrolijk rond vlogen, hoe de Haas en de Eekhoorn voorbij liepen en hoe alle dieren nieuwsgierig gingen kijken naar alles wat er maar te zien was.

Ze wou ook de wereld zien, maar daar zat ze, met een huis op haar rug en met kleine korte pootjes waarmee ze het amper kon meedragen.

Op een dag ontmoette ze een paar Eenden en vertelde hen over haar zorgen.

"We kunnen je helpen om de wereld te zien," zegden de Eenden "Hou deze stok stevig vast met je bek en we zullen je zo hoog meenemen in de lucht dat je het hele land kan zien. Maar doe je bek niet open want anders zul je vallen."

De Schildpad was heel blij. Ze nam de stok stevig in haar bek en de twee eenden namen elk een uiteinde van de stok in hun bek. En zo vlogen ze weg, helemaal tot aan de wolken.

Toen kwam er een kraai naast hen vliegen. Hij was zeer verbaasd door dit vreemde schouwspel en riep:

“Dit moet zeker en vast de Koning van de Schildpadden zijn!”

“Jazeker...” zei de Schildpad.

Maar toen hij zijn bek opendeed om deze dwaze woorden te zeggen, liet hij de stok los en viel hij heel diep neer. Hij kwam terecht op een rots en viel daar in stukken uiteen.

Dwaze nieuwsgierigheid en grote ijdelheid brengen dikwijls ongeluk.

De jonge Krab en zijn Moeder

Een moeder Krab zei tegen haar zoon: "Waarom loop jij toch altijd schuin? Je moet recht vooruit lopen en je poten uitstrekken."

De kleine krab wou gehoorzaam zijn en antwoordde:

"Lieve moeder, toon me hoe ik recht vooruit moet lopen. Ik wil het leren."

En de moeder Krab probeerde en probeerde om recht vooruit te lopen. Maar ze kon alleen maar schuin lopen, zoals haar zoon.

En toen ze zelf haar poten wou uitstrekken, struikelde ze en viel ze op haar neus.

Zeg aan anderen niet hoe ze iets moeten doen wanneer je het zelf niet kunt.

De Kikkers en de Os.

Een Os kwam bij een vijver om er te drinken.

Terwijl hij zijn voorste poten in de vijver zette verpletterde hij een jonge Kikker die in de modder zat.

De vader van de jonge Kikker merkte al gauw dat zijn zoon verdwenen was. Hij vroeg aan zijn broers en zussen wat er met hem gebeurd was.

Eén van hen zei:

“Een groot monster heeft met één van zijn poten op ons klein broertje getrapt!”

“Was hij groot?” vroeg de vader, terwijl hij zichzelf opblies.

“Was hij zo groot als dit?”

“Oh, veel groter!” riepen ze uit.

De kikker blies zichzelf nog verder op.

“Hij kan niet groter geweest zijn dan ik nu ben” zei hij.

Maar de kleine kikkers zegden allemaal dat het monster veel, véél groter was.

De oude kikker blies zichzelf steeds verder op tot hij opeens helemaal openbarstte.

Probeer geen dingen te doen die onmogelijk zijn.

De Hond, de Haan en de Vos.

Een Hond en een Haan waren goede vrienden en wilden heel graag iets van de wereld zien.

Ze besloten om weg te lopen uit de boerderij en de wereld in te trekken langs een weg die door het bos liep.

De twee kameraden reisden welgezind verder en beleefden geen speciale avonturen.

Toen het nacht werd zocht de Haan naar een plaats om te slapen, zoals hanen gewoonlijk doen.

Hij zag een holle boom die hem zeer geschikt leek.

De Hond kon in de holte kruipen en de Haan zou omhoog vliegen en op één van de takken gaan zitten.

Zo gezegd, zo gedaan, en ze sliepen allebei heel comfortabel.

Toen de nacht voorbij was en het terug licht begon te worden, werd de Haan wakker.

Op de boerderij was het de gewoonte dat hij elke ochtend iedereen wakker maakte met zijn gekraai. Hij vergat dat hij nu in het bos zat en ging op zijn tippen staan, flapperde met zijn vleugels en begon hard te kraaien.

Maar in plaats van de boer te wekken, maakte hij nu een Vos wakker, die niet ver daarvandaan in het bos lag.

De Vos had honger en wilde, bij wijze van ontbijt, de Haan opeten. Hij liep dus naar de boom waar de haan zat te kraaien en zei zeer beleefd:

"Hartelijk welkom in het bos, mijn beste Haan. Ik ben zeer blij dat ik u hier zie. Ik ben er zeker van dat we dikke vrienden zullen worden. Kom naar beneden, dan kan ik u een hand geven."

"Ik voel mij zeer vereerd, lieve Vos" antwoordde de slimme haan. "Ik zal u graag hier in mijn huis ontvangen. Kom maar binnen langs de holte van de boom, dan zal mijn portier u binnen laten."

Zonder iets te vermoeden liep de hongerige Vos naar de holte en ging er binnen. De Hond sprong recht en beet in de Vos zijn oor, die huilend van pijn terug het bos in liep.

Zij die iemand anders willen foppen worden vaak zelf gefopt.

De Kat de bel aanbinden.

Een Kat viel de Muizen voortdurend lastig en had al velen van hen opgegeten.

De Muizen waren bang en durfden bijna niet meer uit hun holletje te komen om eten te zoeken.

Daarom kwamen ze bij elkaar en zochten een manier om van de Kat verlost te raken.

Maar geen van de Muizen had een goed idee.

Daarop zei een Muis:

“Het zou al een vooruitgang zijn indien we zouden weten wanneer de Kat in de buurt is.”

Ze dachten terug na en maakten een paar plannen. Maar geen enkel plan was goed genoeg.

Daarop stond een heel jong Muisje recht en zei:

“Ik heb een heel eenvoudig plan dat zeker zal werken. Al wat we moeten doen is een bel vastbinden aan de nek van de Kat. Wanneer ze dan langskomt zullen we de bel horen en kunnen we ons verstoppen.”

Alle Muizen vonden dit een heel slim plan en waren verwonderd dat ze er zelf niet aan gedacht hadden.

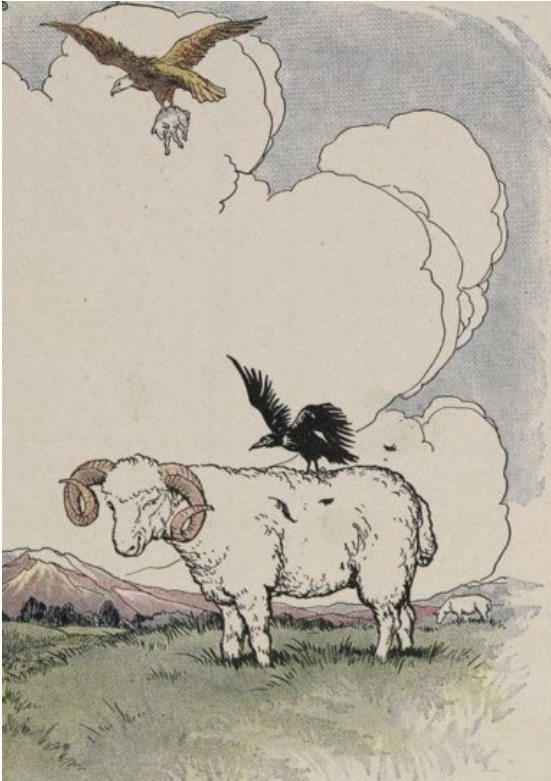
Ze begonnen te roepen en te dansen van plezier.

Maar toen stond een oude Muis recht en zei:

“Ik moet zeggen dat het plan van de jonge Muis slim bedacht is. Maar ik stel jullie de vraag: Wie gaat de kat de bel aanbinden?”

Zeggen hoe iets moet gebeuren is één ding, het echt doen is iets helemaal anders.

De Arend en de Kraai.

Een grote Arend vloog door de lucht. In een wei zag hij een lammetje staan. Hij dook neer en greep het lam vast met zijn klauwen. Met zijn sterke vleugels vloog hij ermee omhoog naar zijn nest in de hoge bergen.

Een Kraai zag dit gebeuren en kreeg het dwaze idee dat hij groot en sterk genoeg was om te doen wat de Arend had gedaan.

Hij deed zijn best om er ook sterk uit te zien en stortte zich met veel geflapper van zijn vleugels op de rug van een groot Schaaap.

Maar toen hij terug omhoog wou vliegen voelde hij dat dit niet ging, want zijn kleine poten zaten verstrikt in

de wol van het schaaap.

De Kraai was zo klein dat het Schaaap niet eens merkte dat er een vogel op haar rug zat.

De Schaapherder zag de flapperende kraai en raadde onmiddellijk wat er gebeurd was.

Hij liep naar de Kraai en knipte een paar veren weg uit zijn vleugels. Diezelfde avond gaf hij de Kraai aan zijn kinderen.

"Wat een grappige vogel" zeiden ze lachend "hoe heet hij, Vader?"

"Wel kinderen, dit is een Kraai. Maar indien je aan hem zou vragen hoe hij heet, dan zal hij zeggen dat hij een Arend is."

IJdele mensen overschatten vaak hun eigen kracht.

De Stadsmuis en de Veldmuis.

Een Stadsmuis ging op bezoek bij een familielid, welke in het veld woonde, en bleef daar eten.

De Veldmuis serveerde een maaltijd van tarwe, wortels en eikels, samen met wat koud water om erbij te drinken.

De Stadsmuis at maar heel weinig en nam slechts een hapje van dit

en een hapje van dat.

Het was heel duidelijk dat ze het eenvoudige eten niet lustte en er alleen maar aan knabbelde om niet onbeleefd te zijn.

Na de maaltijd begon de Stadsmuis te spreken over haar luxe leven in de stad, terwijl de Veldmuis aandachtig luisterde.

Daarna gingen ze naar bed in een gezellig nestje onder de grond en sliepen rustig en ongestoord tot de volgende morgen.

Terwijl ze sliep droomde de Veldmuis dat ze een Stadsmuis was en dat ze genoot van alle luxe en genoegens waarover de Stadsmuis verteld had.

De volgende morgen vroeg de Stadsmuis aan de Veldmuis of ze graag mee ging naar de stad.

De Veldmuis was blij en zei ja.

Toen ze in de stad waren gingen ze binnen in een mooi, groot huis.

In de eetkamer stond een tafel met daarop de overschotjes van een rijkelijk feestmaal. Er waren snoepjes en gelatinepudding, taartjes, heerlijke kazen, en nog veel andere zaken die muizen zo graag eten.

Maar toen de Veldmuis aan een taartje wou knabbelen hoorden ze een Kat luid miauwen en krabben aan de deur.

Doodsbang vluchten de muizen naar een schuilplaats en daar bleven ze lange tijd heel stil liggen; ze durfden zelfs amper ademen.

Toen ze zich tenslotte terug naar de tafel waagden zwaaide plots de deur open. Er kwamen dienstboden binnen om de tafel af te ruimen, op de voet gevolgd door de hond van het huis. In paniek vluchtten de muisjes terug naar hun schuilplaats, welke ze veilig bereikten.

Van zodra de dienstboden en de hond de kamer hadden verlaten nam de Veldmuis haar paraplu en haar handtas en zei tegen de Stadsmuis: "Je hebt meer luxe en lekkernijen dan ik heb, maar toch heb ik liever mijn eenvoudig eten en mijn nederig leventje op het platteland. En vooral de vrede en de veiligheid die erbij horen."

Een eenvoudig leven met rust en zekerheid is meer waard dan rijkdom temidden van angst en onzekerheid.

De Vos en de druiven

Op een dag zag een vos een mooie tros druiven hangen.

Maar de druiven hingen heel hoog, aan een druivenrank in de takken van een boom.

Ze waren zo rijp dat het leek alsof het sap er op elk ogenblik kon uitbrasten.

De vos had veel zin om de druiven op te eten en keek verlangend omhoog.

Omdat de druiven zo hoog hingen probeerde hij er naartoe te springen.

Bij de eerste sprong was hij nog een heel eind van de druiven verwijderd.

Hij nam nu een aanloop en sprong opnieuw.

Maar ook nu kwam hij niet hoog genoeg. Steeds weer opnieuw sprong hij naar de druiven, maar geen enkele keer kon hij erbij.

Moe van al het springen ging hij neersitten en keek met tegenzin naar de druiven.

“Wat een gek ben ik toch,” zei hij tenslotte “Ik zit mezelf hier moe te maken voor wat druiven die nog niet rijp en veel te zuur zijn.”

En trots liep hij weg, met een minachtende uitdrukking op zijn gezicht.

Veel mensen spreken minachtend en kleinerend over dingen welke buiten hun bereik liggen.

De Wolf en de Kraanvogel.

Een Wolf had te gulzig een kip opgegeten en een beentje was dwars in zijn keel blijven steken.

Hij kon het niet meer uitspuwen en ook niet meer inslikken.

Dat was natuurlijk heel erg voor een gulzige wolf.

Hij liep dus naar de Kraanvogel.

Hij was er zeker van dat zij, met haar lange nek en lange snavel, gemakkelijk bij het beentje kon komen en het er uit kon trekken.

“Ik zal je rijkelijk belonen” zei de Wolf “wanneer je dat beentje er uit kunt nemen.”

De Kraanvogel had weinig zin om haar hoofd in de muil van de wolf te steken. Maar ze wou graag de beloning en deed dus wat de Wolf vroeg.

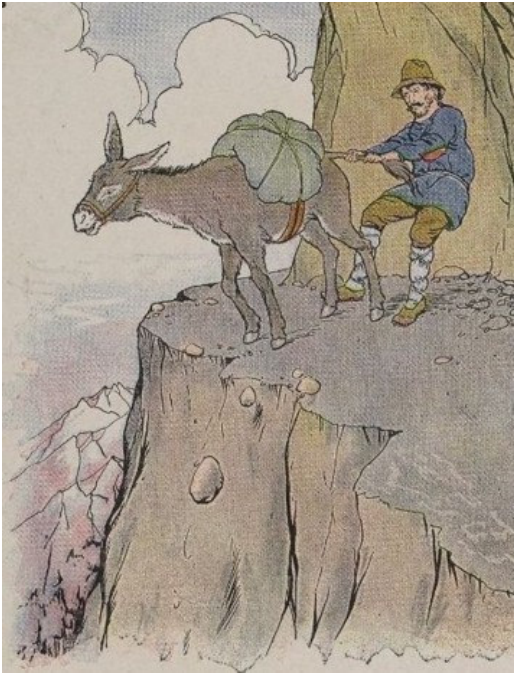
Toen de Wolf voelde dat hij van het beentje verlost was, liep hij weg. “Maar hoe zit het met mijn beloning?” riep de Kraanvogel verontwaardigd uit.

“Wat!” snauwde de Wolf, terwijl hij zich omdraaide. “Jij hebt je beloning al lang gekregen. Wees maar blij dat ik je kop niet heb afgebeten!”

Verwacht geen beloning wanneer je slechte mensen helpt.

De Ezel en de Voerman.

Een Voerman leidde zijn Ezel langs een bergpas.
Plots haalde de ezel het in zijn onnozele hoofd om zijn eigen weg te kiezen.
Aan de voet van de berg zag hij zijn stal staan.
De Ezel wou van de berg afspringen omdat hij dacht dat dit de kortste weg naar zijn stal was.
Net toen hij ging springen hield zijn meester hem vast bij zijn staart en probeerde hem terug te trekken.
Maar de koppige ezel wou niet toegeven en trok uit alle macht naar de kant van de ravijn.

“Heel goed,” zei de meester, “doe maar zoals jij het wilt, eigenzinnig beest, en let maar eens op hoe dat gaat aflopen.”

Hij liet de staart los en de domme ezel viel hals over kop van de berg in de ravijn.

Wie niet wil luisteren naar mensen die het goed menen, loopt vaak in zijn eigen ongeluk.

De Leeuw en de Muis.

Een Leeuw lag te slapen in het bos.

Zijn grote hoofd rustte op zijn voorpoten.

Een kleine, bedeesde Muis kwam onverwacht in zijn buurt.

Toen ze de Leeuw zag werd ze bang en rende haastig weg, maar in haar haast liep ze net voor de muil van de Leeuw.

De Leeuw werd er wakker van en was boos omdat hij in zijn slaap gestoord werd.

Hij legde zijn grote poot op de Muis en wilde het kleine dier dood drukken.

“Spaar mij!” smeekte de arme Muis “Alstublieft, laat mij gaan. Op een dag zal ik u ook helpen.”

De grote Leeuw lachte omdat de kleine Muis gezegd had dat ze hem ooit zou helpen.

Maar hij had een edelmoedig hart en liet de Muis gaan.

Enkele dagen later, toen hij eten zocht in het bos, werd de leeuw gevangen in de netten van een jager.

Hij kon het net niet kapot scheuren en brulde zo luid dat alle dieren in het bos het hoorden.

De Muis herkende zijn stem en rende er naartoe.

Ze zag hoe de Leeuw worstelde met het net maar het niet los kon maken.

Ze ging naar één van de touwen waarmee het net was vastgemaakt

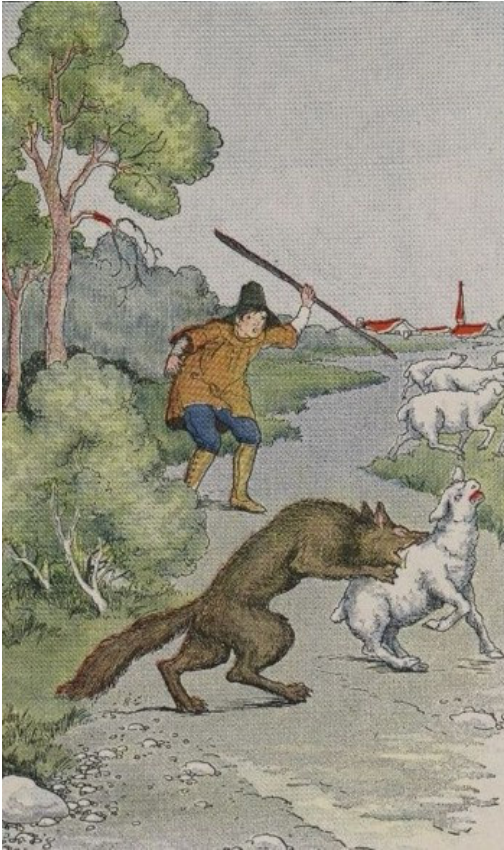
en begon met haar kleine scherpe tandjes aan het touw te knagen. Na een poosje was het touw doorgeknaagd en was de Leeuw terug vrij.

De Muis zei tegen de Leeuw:

“Je lachte toen ik zei dat ik je zou helpen. Nu heb je gezien dat zelfs een kleine Muis een grote Leeuw van dienst kan zijn.”

Een goede daad is nooit verloren moeite.

De Herdersjongen en de Wolf.

Een Herdersjongen hoedde de schapen van zijn meester.

De schapen liepen op een wei naast een donker bos, niet ver van het dorp.

Al gauw begon de Herdersjongen zich te vervelen.

Hij kon zich alleen maar amuseren door tegen zijn hond te praten en liedjes te spelen op zijn herdersfluit.

Op een dag zat hij neer in de wei en keek naar zijn schapen.

Hij vroeg zich af wat hij zou doen indien er uit het bos een Wolf kwam en de schapen aanviel.

Zijn meester had hem gezegd dat hij dan om hulp moest roepen. De mensen uit het dorp zouden dan naar de wei lopen en de Wolf wegjagen.

Het leek hem wel leuk om al die mensen te zien lopen.

En alhoewel er geen wolf te zien was riep hij heel hard:

“Wolf! Wolf!”

De mensen in het dorp hoorden hem roepen en liepen snel naar de wei.

Maar toen ze daar aankwamen zagen ze hoe de jongen zijn buik vast hield van het lachen omdat hij ze allemaal had gefopt.

Een paar dagen later riep de Herdersjongen opnieuw:

“Wolf! Wolf!”

En weer kwamen de mensen aangelopen om hem te helpen.

Maar ook deze keer was er geen Wolf te zien en terug zat de Herdersjongen te schudden van het lachen.

Op een avond, terwijl de zon wegzakte achter het bos en de schaduwen langer werden, kwam er écht een Wolf uit het bos.

De Wolf keek naar de Schapen, koos er één uit en zette er zijn tanden in.

De jongen was nu heel bang en liep naar het dorp en schreeuwde:
"Wolf! Wolf!"

Maar de mensen uit het dorp geloofden hem niet meer en gingen verder met hun eigen werk. Ze zeiden:

"We laten ons geen derde keer foppen."

Ondertussen beet de Wolf veel schapen van de jongen dood en sloop toen terug weg in het bos.

Leugenaars worden niet meer geloofd, ook wanneer ze de waarheid spreken.

De Mug en de Stier

Een Mug vloog over een wei en zoemde wel heel hard voor zo een klein dier. Ze zette zich neer op de horens van een Stier.

Nadat ze een poosje gerust had wilde de Mug terug wegvliegen. Maar vooraleer ze wegvloog bood ze de Stier haar excuses aan omdat ze zijn horens gebruikt had als rustplaats:

"Beste Stier, je zult wel blij zijn dat ik nu wegvlieg" zei de Mug.

"Oh, dat blijft me om het even"

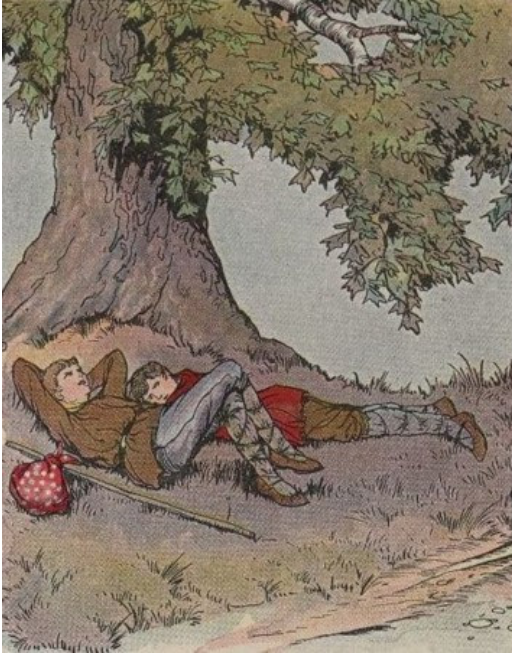
antwoordde de Stier "Ik heb zelfs niet

gemerkt dat je daar zat."

We zijn vaak belangrijker in onze eigen ogen dan in de ogen van onze buur.

Hoe kleiner de geest hoe groter de verwaandheid.

De Plataan.

Twee Reizigers wandelden in de middagzon en kregen het warm. Ze kwamen bij een boom met wijde takken en legden zich in zijn schaduw neer om er te rusten. Ze lagen op hun rug en keken omhoog naar de mooie bladeren van de boom en zagen dat het een Plataan was. "De Plataan is een nutteloze boom!" zei één van hen "Hij draagt geen fruit en laat alleen maar zijn bladeren op de grond vallen." "Ondankbare mensen!" antwoordde de Plataan "Jullie liggen hier in de koele schaduw van mijn bladeren, en toch

zeggen jullie dat ik nutteloos ben!"

De dingen waar we het meest aan hebben worden vaak het minst gewaardeerd.

De Boer en de Ooievaar.

Er was eens een brave Ooievaar die niet erg slim was en in iedereen vertrouwen had.

Op een dag kwam hij een groep Reigers tegen.

De Reigers vertelden hem dat ze een veld hadden gevonden waarop een boer zopas gezaaid had.

Ze nodigden de Ooievaar uit om samen met hen naar dat veld te vliegen.

Maar de Boer had over zijn veld netten gespannen, en zowel de Reigers als de Ooievaar raakten erin verstrikt.

De Ooievaar vroeg aan de Boer om hem terug vrij te laten:

“Laat me alstublieft gaan,” smeekte hij “Ik ben geen Reiger maar een Ooievaar. En u weet hoe eerlijk wij zijn en hoe goed ons karakter is. Ik wist niet dat de Reigers uw zadjes wilden stelen.”

De Boer antwoordde:

“Het kan wel zijn dat je een brave en goede vogel bent, maar ik heb je betrapt, samen met de stelende Reigers, en je zult dezelfde straf krijgen als zij.”

Je wordt beoordeeld op het gezelschap waarin je verkeert.

De Schapen en het Varken.

Een schaapherder liep samen met zijn schapen over een wei en in die wei zag hij een dik varken staan.

Hij sloop er stilletjes naartoe en kon het vangen.

Toen het varken voelde dat het gevangen was begon het heel hard te schreeuwen en te spartelen, alsof het werd dood gedaan.

Maar ondanks het geschreeuw en gespartel kon de schaapherder het varken onder zijn arm nemen.

En zo ging hij op weg naar de slager in het dorp.

De Schapen in de wei waren zeer verbaasd en maakten zich vrolijk over het gedrag van het Varken.

Ze volgden de schaapherder tot aan het hek rond de wei.

“Waarom schreeuw je toch zo hard?” vroeg één van de schapen “Wij worden dikwijls door de Schaapherder opgepakt en weggedragen. Maar ons zul je zo geen drukte horen maken. We zouden ons ervoor schamen.”

Tussen twee gillen door antwoordde het Varken:

“Dat is allemaal goed en wel. Wanneer hij jullie vangt is het enkel om jullie wol af te scheren. Maar als hij mij vangt is het om mijn vlees op te eten!”

Het is gemakkelijk om moedig te zijn wanneer er geen gevaar dreigt.

De Reizigers en de Geldbuidel.

Twee mannen reisden samen langs een weg.

Plots zag één van hen een goedgevulde geldbuidel liggen.

Hij raapte hem op en zei:

“Kijk eens hoeveel geluk ik heb! Ik heb een geldbuidel gevonden. En hij weegt zoveel dat ik denk dat hij vol goud zit.”

Zijn reisgenoot zei:

“Zeg niet ‘Ik heb een geldbuidel gevonden’. Zeg liever ‘Wij hebben een geldbuidel gevonden’ en ‘Kijk eens hoeveel geluk wij hebben’. Mensen die samen reizen moeten zowel voorspoed als ongeluk met elkaar delen.”

De andere zei boos:

“Nee, nee. Ik heb hem gevonden en ik zal hem houden.”

Toen hoorden ze plots mensen roepen:

“Stop, lelijke dief!”

Ze keken rond en zagen een groep mensen afkomen, gewapend met stokken.

De man die de geldbuidel had gevonden kreeg schrik en zei:

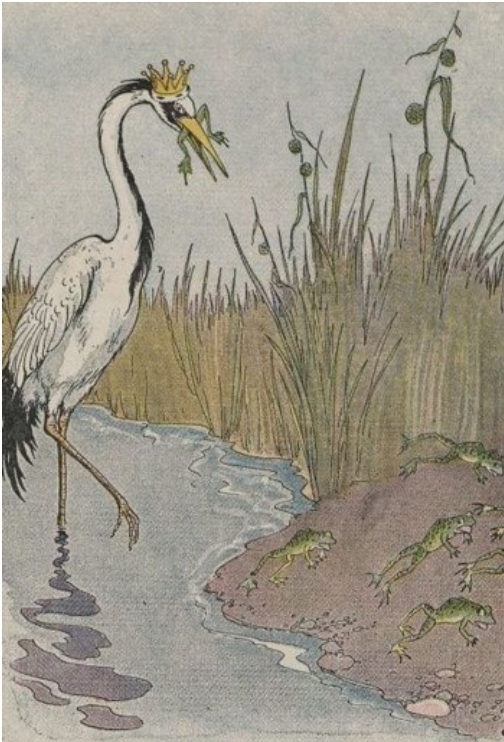
“We zijn verloren indien ze zien dat wij de geldbuidel hebben.”

De andere reiziger zei:

“Nee, nee. Daarnet wou je niet ‘wij’ zeggen, zeg nu ook maar ‘ik’. Zeg liever ‘Ik ben verloren’.”

We kunnen niet verwachten dat iemand ons ongeluk deelt tenzij we hem ook in ons geluk laten delen.

De Kikkers die een Koning zochten.

De Kikkers waren het beu om zichzelf te regeren.

Ze hadden zoveel vrijheid dat ze verwend geraakten.

Ze deden niets anders dan kwakend in het water zitten.

Ze verveelden zich en wensten dat ze een Koning hadden die hun kon vermaken met zijn pracht en praal en die hun kon laten voelen dat hij de baas was.

En dus vertelden ze aan een voorbijkomende eend dat ze een Koning zochten.

Naast hun vijver stond een oude boom. Op een dag brak er een dikke tak af en

die viel met een grote plons in hun vijver.

De kikkers sprongen weg en verborgen zich in het riet en in het gras. Ze dachten dat de tak een grote reus was die hun koning wou worden.

Maar al gauw ontdekten ze hoe tam en vreedzaam Koning Tak was. De jonge Kikkers begonnen hem te gebruiken als springplank om in het water te duiken.

De oudere Kikkers gebruikten hem als een plaats om samen te komen, en luid te klagen dat hun Koning toch geen echte koning was.

Ondertussen had de Eend aan de andere dieren, waaronder een Reiger, verteld dat de Kikkers een koning zochten.

Van zodra hij dat hoorde vloog de Reiger naar de kikkervijver en zei dat hij hun Koning zou zijn.

De Kikkers waren blij maar merkten al vlug dat Koning Reiger een heel andere koning was dan hun tamme Koning Tak.

Op zijn lange poten liep de Reiger in de vijver en slokte zoveel Kikkers op tot zijn buik vol zat.

De Kikkers zagen al gauw hun domheid in.

Ze smeekten hun wrede Koning om terug weg te gaan.

Maar Koning Reiger zei:

“Wat is me dat nu! Zijn jullie niet tevreden? Jullie hebben gekregen waar je om gevraagd had. Indien het jullie niet bevalt is het alleen maar jullie eigen schuld.”

Denk goed na vooraleer je iets verandert.

De Uil en de Krekel.

De Uil slaapt altijd overdag.

Na zonsondergang, wanneer het rozige licht verdwijnt in de donkere lucht en de schaduwen traag over het bos vallen, komt hij uit zijn holle boom, nog slaperig en knipperend met zijn ogen.

Daarna laat hij zijn vreemd "hoe-hoe-hoe-oe-oe-oe" geluid weerklinken in het bos en begint hij te jagen op kevers en torren en kikkers en muizen, op alle dingen die hij graag eet.

In het bos zat een oude Uil die zich erg humeurig gedroeg en niet gauw tevreden was, zeker indien hij overdag in zijn slaap gestoord werd.

Op een warme namiddag in de zomer sliep hij in een oude eik.

Een Krekel kwam voorbij en maakte het geluid dat krekels altijd maken, vrolijk,

rasperig en nogal luid.

De oude Uil stak zijn hoofd naar buiten en zei:

"Ga weg van hier, mijnheer. Heeft u geen manieren? U zou tenminste wat respect kunnen hebben voor mijn leeftijd, en me rustig laten slapen!"

Maar de Krekel antwoordde brutaal dat hij net zoveel recht had op een plaatsje in de zon als de Uil recht had op een plaatsje in zijn oude eik.

En daarna werd zijn liedje nog luider en raspte het nog harder.

De wijze oude Uil wist dat het weinig zou uithalen wanneer hij ruzie maakte met de Krekel. Maar hij was vast van plan om hem te straffen voor zijn brutaal gedrag.

Het was alleen jammer dat de Krekel niet dicht genoeg bij hem zat.

De Uil verstopte dus zijn boosheid en begon heel vriendelijk tegen de Krekel te spreken:

"Wel mijnheer, ik ben nu toch al wakker en kan dus beter maar

luisteren naar uw liedje. Maar ik denk net aan iets. Ik heb hier in mijn boom een zeer lekkere wijn staan. En u weet dat elke zanger beter zingt wanneer hij eerst een beetje wijn heeft gedronken. Komt u maar naar hier, dan kunt u samen met mij proeven van die heerlijke drank. En daarna zult u mooier kunnen zingen dan ooit tevoren.”

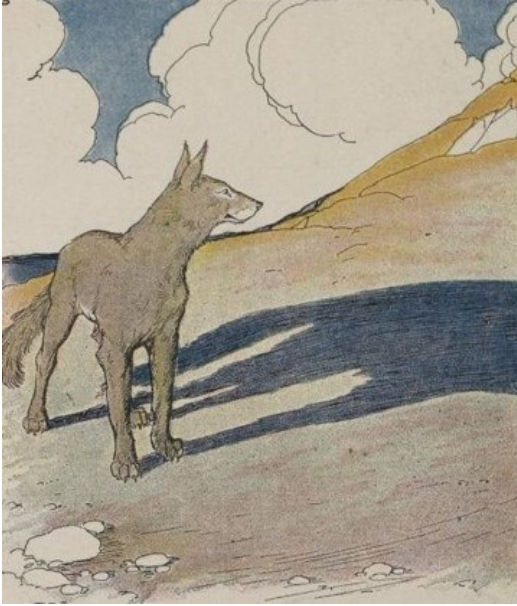

De onnozele Krekel was erg blij met deze vleierende woorden. Hij sprong naar het hol van de Uil en keek uit naar de wijn, maar zodra hij dicht genoeg was deed de Uil “hap” en at de Krekel op.

Vleierij is niet hetzelfde als echte bewondering.

Laat vleierij je waakzaamheid niet verslappen.

De Wolf en zijn Schaduw.

Op een avond kwam een Wolf terug naar zijn hol.

Hij had een uitstekend humeur en een flinke honger.

Terwijl hij rondliep wierp de ondergaande zon zijn schaduw ver over de grond, zodat de Wolf wel honderd keer groter leek dan hij in werkelijkheid was.

Trots riep hij uit:

“Nee maar! Kijk eens hoe groot ik ben!

Nu moet ik niet meer weglopen voor de Leeuw, want ik ben de grootste. Ik zal hem eens laten zien wie de echte koning van de dieren is, hij of ik.”

Maar toen viel er over Wolf en zijn schaduw een nog veel grotere schaduw. Het volgende ogenblik sprong de Leeuw op de rug van de Wolf en at hem gulzig op.

Zorg dat je door je fantasieën de realiteit niet vergeet.

De Eik en het Riet.

Een was eens een vijver waarin slanke rietstengels groeiden. Naast die vijver stond een reusachtige eik. Wanneer de wind over de vijver waaide bleef de grote eik trots rechtop staan, met zijn honderden takken omhoog gericht naar de hemel. Maar de Rietstengels bogen zich diep neer voor de wind en maakten een treurig, klagend geluid.

De Eik zei:

“Jullie hebben wel reden om te klagen. Bij het minste briesje dat over het water strijkt moeten jullie je hoofd buigen, terwijl ik, de machtige Eik, stevig rechtop blijf staan in de zwaarste stormen.”

De Rietstengels antwoordden: “Over ons moet U zich geen zorgen maken. De wind doet ons geen kwaad. We buigen voor hem zodat we niet breken. U, met al uw kracht en trots, hebt tot hiertoe stand kunnen houden. Maar het einde nadert.”

Nadat de Rietstengels zo gesproken hadden trok er een geweldige storm over het land.

De Eik stond trots rechtop en vocht tegen de storm, terwijl de Rietstengels diep neerbogen.

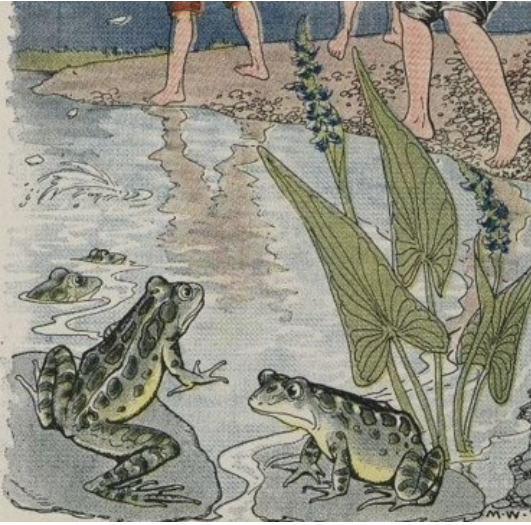
De wind verdubbelde in kracht en een verschrikkelijke windstoot duwde de Eik opzij en trok zijn wortels uit de grond.

De trotse Eik viel dood neer tussen het levende Riet.

Wie kan buigen barst niet.

De Jongens en de Kikkers.

In een vijver leefde eens een kikkerfamilie.

Op een dag kwamen daar een paar jongens spelen.

Ze vermaakten zich door stenen over het water van de vijver te laten stuiteren.

De jongens bleven maar met stenen gooien en hadden veel plezier.

Maar in de vijver zaten de arme kikkers te beven van schrik.

Tenslotte stak één van de kikkers, de oudste en de moedigste, zijn kop uit het water en zei:

“Oh, alstublieft, lieve kinderen, stop met dat gevaarlijk spel! Voor jullie kan het wel plezierig zijn maar voor ons betekent het de dood.”

Denk altijd na of je eigen plezier niet de oorzaak is van het ongeluk van anderen.

De Kraai en de Kruik.

Ooit was er eens een zomer waarin het zo droog was dat zelfs de vogels geen water meer vonden om te drinken. Maar op een dag vond een dorstige kraai een kruik met daarin een beetje water. Maar de kruik was hoog en had een smalle hals. Daardoor kon de Kraai niet aan het water komen. Hij probeerde van alles, maar het lukte niet. Het arme dier dacht dat hij ging sterven van dorst.

Maar toen kreeg hij een idee.

Met zijn bek nam hij kleine steentjes en liet ze één voor één in de kruik vallen.

Met elk steentje dat in de kruik viel kwam het water een beetje hoger. En toen hij genoeg steentjes in de kruik had gegooid stond het water hoog genoeg zodat hij ervan kon drinken.

Wanneer we in nood zitten kan een goed gebruik van ons verstand er ons vaak uit helpen.

De Krekel en de Mieren.

Op een mooie dag in de late herfst was een familie Mieren druk bezig in de warme zonneschijn. Ze droogden het graan dat ze in de zomer verzameld hadden.

Toen kwam er een hongerige Krekel langs, met zijn viool onder zijn arm. Hij bedelde deemoedig om wat eten. "Wat!" riepen de Mieren verbaasd uit "Heb je niets gespaard voor de winter? Wat heb je dan de hele zomer gedaan?"

De Krekel antwoordde:

"Ik had geen tijd om een voorraad eten bijeen te zoeken. Ik was zo hard bezig met muziek maken dat, voor ik het wist, de zomer voorbij was."

De Mieren haalden vol afkeer hun schouders op en riepen:

"Je was muziek aan het maken, hé? Heel goed. Ga dan nu maar wat dansen!"

En ze keerden hun rug naar de Krekel en gingen verder met hun werk.

Er is een tijd om te werken en een tijd om te spelen.

Een Raaf en een Zwaan.

Een Raaf, die zoals alle raven een pikzwart verenkleed had, was jaloers op een Zwaan omdat haar veren zo wit waren als vers gevallen sneeuw.

De onnozele vogel dacht dat zijn veren even wit zouden worden indien hij leefde zoals een zwaan: de hele dag zwemmen en duiken en planten eten die in het water groeien.

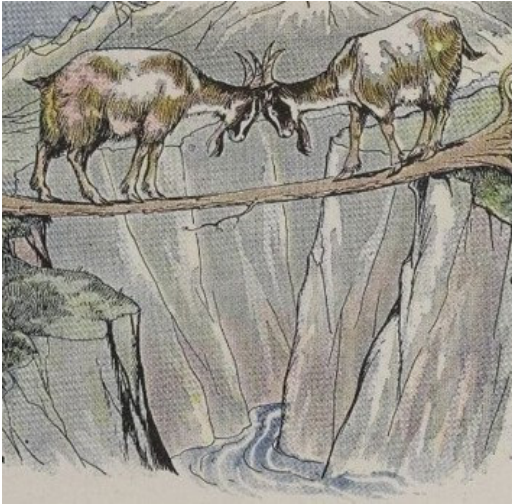
Hij verliet dus zijn huis in de bossen en vloog weg om te gaan leven in meren en moerassen.

Maar alhoewel hij zich de hele dag waste, en daarbij bijna verdronk, bleven zijn veren even zwart als voordien.

En omdat de waterplanten die hij at niet geschikt waren voor hem, werd hij magerder en magerder, waarna hij tenslotte stierf.

Een verandering van gewoonten verandert het wezen niet.

De twee Geiten.

Tussen twee hoge bergen lag een diepe ravijn en onderaan in die ravijn stroomde een wilde bergrivier.

Over de ravijn lag een omgewaaide boom die de twee bergen met elkaar verbond. De boomstam was zo smal dat er niet genoeg plaats was om zelfs maar twee eekhoorns tegelijk door te laten.

Op een dag stond er een geit op de ene berg en een andere op de andere berg.

Ze wilden allebei de ravijn oversteken langs de dunne boomstam.

De ene geit zette haar poten op het uiteinde van de stam. De andere deed hetzelfde aan het andere uiteinde.

En stapje voor stapje gingen ze naar elkaar toe, tot hun horens elkaar aanraakten en ze niet meer verder konden.

Ze waren alle twee te trots en te koppig om toe te geven en probeerden elkaar weg te duwen. En door zo te vechten verloren ze allebei hun evenwicht en stortten neer in de diepe ravijn, waar ze meegesleurd werden door de wilde bergrivier.

Het is beter om toe te geven dan jezelf door koppigheid in het ongeluk te storten.

De Ezel en de lading zout.

Een koopman had aan zee een zware lading zout gekocht. Hij laadde die op de rug van zijn ezel en samen gingen ze naar huis.

Ze kwamen aan een rivier en zochten een ondiepe plaats waar ze haar konden oversteken.

Ze hadden vroeger al vele malen deze rivier overgestoken zonder enig probleem.

Maar deze keer gleed de ezel uit en viel in het water.

Toen de Koopman hem tenslotte terug recht had gekregen was veel van het zout weggespoeld en gesmolten in het water.

Toen de Ezel merkte hoeveel lichter zijn lading geworden was stapte hij vrolijk verder.

De volgende dag ging de Koopman om een nieuwe lading zout. Op de weg naar huis herinnerde de Ezel zich wat er de vorige dag gebeurd was en hij liet zich opzettelijk in het water vallen. En opnieuw was zijn lading veel lichter.

De Koopman werd boos, keerde zich om en dreef de Ezel terug naar de zee.

Daar laadde hij twee grote manden met sponzen op zijn rug. Terug bij de rivier liet de Ezel zich opnieuw in het water vallen. Maar toen hij terug recht krabbelde was hij zeer teleurgesteld, want zijn last was nu tien keer zwaarder dan daarvoor.

Een goede oplossing kan in andere omstandigheden een slechte zijn.

De Leeuw en de Mug.

Een Mug zoemde rond het hoofd van een Leeuw.

De Leeuw riep: "Ga weg, lelijk insect!"

Maar de Mug liet zich niet weggagen en zei nijdig tegen de Leeuw:

"Denk je dat ik bang voor je ben omdat men je de koning van de dieren noemt?"

Onmiddellijk daarop vloog ze naar de Leeuw en prikte hem in zijn neus.

Razend kwaad sloeg de Leeuw naar de Mug maar verwondde alleen zijn eigen neus.

De Mug liet zich niet doen en steeds opnieuw prikte ze in de Leeuw.

De Leeuw was nu buiten zichzelf van woede, maar zijn razernij maakte hem alleen maar moe. Overdekt met de wonden van zijn eigen klauwen en tanden, gaf hij de strijd tenslotte op.

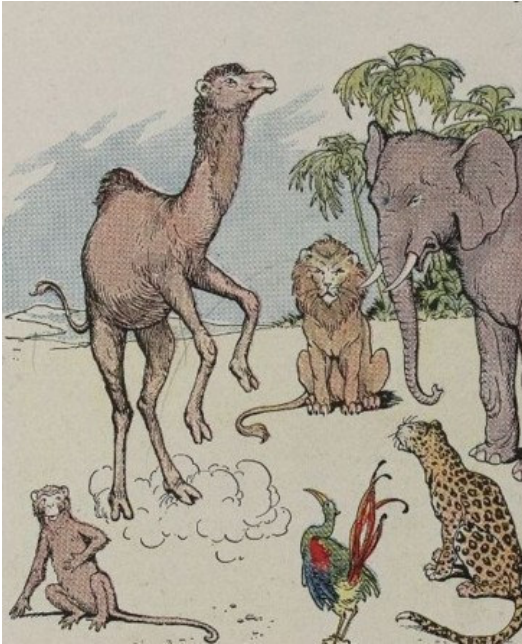
De Mug vloog weg om aan de hele wereld te vertellen dat ze een Leeuw had verslagen, en ze was daar zo fier over dat niet zag dat er een spinnenweb op haar weg hing.

Ze vloog erin en raakte niet meer los. Zo kwam ze ellendig aan haar einde, gevangen door een kleine spin.

De zwakste van onze vijanden moet men dikwijls het meeste vrezen.

Trots over een succes mag ons niet onvoorzichtig maken.

De Aap en de Kameel.

Er werd een groot feest gegeven ter ere van Koning Leeuw. Aan de Aap werd gevraagd of hij voor het gezelschap wou dansen. Hij danste heel knap en alle dieren waren zeer tevreden over zijn sierlijke behendigheid en ze klaptten in hun handen.

Hierdoor werd een Kameel erg jaloers. Hij was er zeker van dat hij even goed kon dansen als de Aap, misschien zelfs beter.

Hij baande zich een weg door de menigte die bewonderend naar de Aap stond te kijken, ging op zijn achterste poten staan en begon zelf te dansen.

Maar de grote, logge Kameel maakte zich alleen maar belachelijk toen hij zijn knobbelige benen uitsloeg en zijn lange, lompe nek in alle richtingen draaide. En door zijn gestuntel vertrapte hij bijna een paar toekijkende dieren.

Op het einde sloeg hij zijn grote poten zover uit dat ze rakelings de neus van Koning Leeuw misten.

De dieren hadden nu genoeg van de Kameel, werden kwaad en dreven hem de woestijn in.

Aap geen dingen na indien je er geen verstand van hebt.

Het Everzwijn en de Vos.

Een Everzwijn was zijn slagstanden aan het scherpen tegen een stuk boomstam. Een Vos kwam voorbij, en omdat hij graag spotte met zijn burens bleef hij staan.

Hij deed alsof hij bang was voor een verborgen vijand en maakte daar een hele show van.

Maar het Everzwijn ging rustig door met zijn werk.

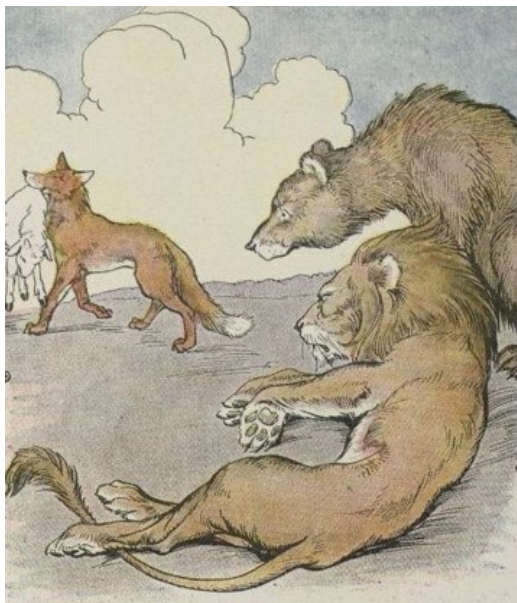
Tenslotte vroeg de Vos, met een grijnslach op zijn gezicht:
"Waarom doe je dat? Er dreigt hier toch nergens gevaar?"

Het Everzwijn antwoordde:

"Dat is waar, maar wanneer het gevaar komt heb ik geen tijd om mijn tanden te slijpen. Indien ze dan niet scherp zijn is het voor mij te laat en verlies ik het gevecht."

Vorbereid zijn op oorlog is de beste garantie voor vrede.

De Leeuw, de Beer en de Vos.

Een geitje was verloren gelopen en stond hulpeloos te blaten.

Het geblaat werd gehoord door een Beer en een Leeuw, en allebei stormden ze op het geitje af om het op te eten.

Maar omdat ze het allebei voor zich alleen wilden, begonnen de Beer en de Leeuw met elkaar te vechten.

Het gevecht duurde lang en uiteindelijk hadden ze elkaar zo toegetakeld dat ze gingen liggen en niet meer in staat waren om verder te vechten.

Toen dook er een Vos op. Hij nam het geitje in zijn muil en ging er zo snel mogelijk van door.

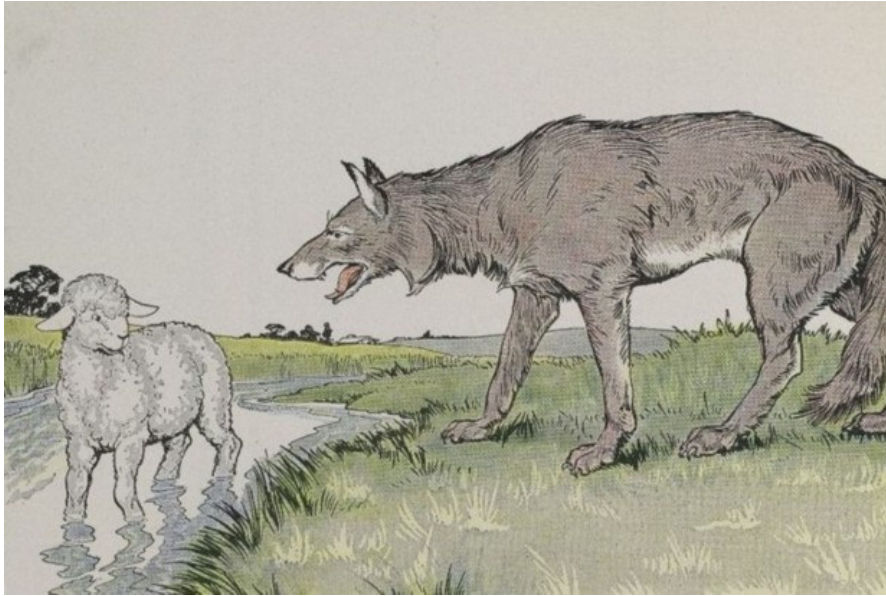
De Beer en de Leeuw waren kwaad op de Vos maar konden niets doen.

Daarna zeiden ze tegen elkaar:

“Het zou veel beter geweest zijn indien we, zonder ruzie te maken, het geitje onder ons twee verdeeld hadden.”

Zij die het werk doen, plukken daar niet altijd de vruchten van.

De Wolf en het Lam.

Op een ochtend stond een verdwaald lammetje te drinken aan een beekje.

Op hetzelfde ogenblik stond een hongerige Wolf stroomopwaarts aan diezelfde beek en keek rond of hij iets kon vinden om te eten.

Hij zag het lammetje staan en rende er naartoe.

Hij wou het opeten maar het zag er zo onschuldig en hulpeloos uit dat hij naar een excuus zocht om het aan te vallen.

De Wolf zei:

"Ik was aan het drinken. Hoe durf je in mijn beek rond te trappelen en mijn drinkwater modderig te maken? Je verdient het om streng gestraft te worden voor je onbezonnenheid."

Het bevende lammetje antwoordde:

"Maar, Hoogheid, wees niet kwaad! Ik kan uw drinkwater niet modderig gemaakt hebben, want u stond stroomopwaarts."

"Je hebt het wel modderig gemaakt" zei de Wolf kwaad "En daarbij, vorig jaar heb je leugens over mij verteld!"

"Hoe kan ik dat gedaan hebben? Ik was vorig jaar nog niet eens geboren."

"Indien jij het niet was, dan was het je broer!"

“Ik heb geen broers.”

“Dan was het zeker iemand van je familie” zei de Wolf.

Zonder nog een woord te zeggen greep hij het arme lammetje vast en nam het mee naar het bos.

Een bullebak vindt altijd een excuus voor zijn gedrag.

De onrechtvaardigen luisteren niet naar het verweer van een onschuldige.

De Hazen en de Kikkers.

Hazen zijn altijd bang.
Voor de minste schaduw lopen ze ver-
schrikt naar een schuilplaats.

Op een dag waren ze dat zo beu dat ze
besloten om moedig te worden.
Ze gingen bij elkaar zitten en bespraken
de beste manier om moedig te worden.
Maar opeens hoorden ze het gekraak van
een takje en sneller dan de bliksem
renden ze bevend naar hun hazenhol.

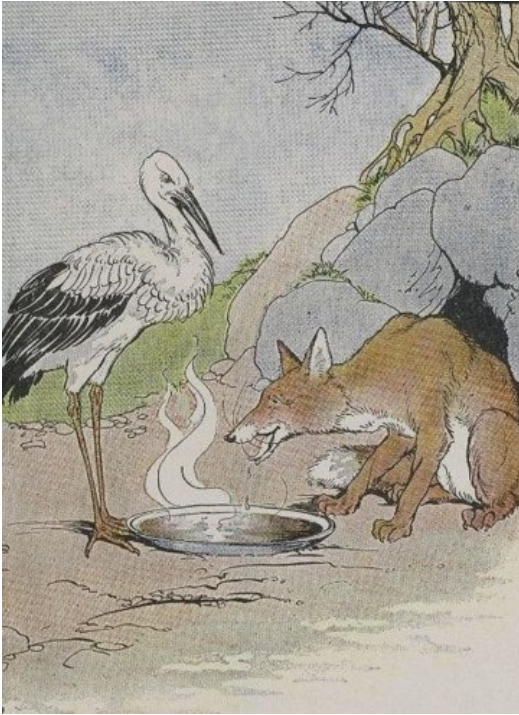
Onderweg kwamen ze langs een vijver, waar een familie Kikkers op
de oever tussen het riet zat.

Toen ze de hazen hoorden afkomen sprongen de bange kikkers
onmiddellijk in het water.

“Kijk,” riep een Haas, “We staan er nog zo slecht niet voor. Hier zijn
dieren die zelfs bang zijn van ons!”

*Hoe ongelukkig we ook denken te zijn, er is altijd iemand
ongelukkiger dan wij zelf.*

De Vos en de Ooievaar.

Vossen houden graag andere dieren voor de gek.

Op een dag bedacht een Vos een plan om zich eens goed te vermaken met een Ooievaar.

Hij had altijd al gelachen met deze dieren, omdat hun nek en snavel zo lang zijn.

Hij ging naar een Ooievaar en zei met een valse glimlach:

“Ik nodig u uit om deze middag bij mij te komen eten”

De Ooievaar was heel blij met de uitnodiging en kwam mooi op tijd bij de Vos aan en had grote honger.

De Vos diende soep op, maar wel in een ondiep bord.

Daardoor kon de Ooievaar enkel het puntje van zijn bek nat maken en kreeg hij geen druppel soep in zijn maag.

Maar de Vos likte de soep met gemak uit het bord en lachte de Ooievaar uit.

De hongerige Ooievaar was zeer ontstemd over deze grap.

Maar hij bleef rustig en gelijkmoedig en maakte zich niet kwaad tegen de Vos.

Niet lang daarna nodigde hij op zijn beurt de Vos uit om bij hem te komen eten.

Precies op het afgesproken uur verscheen de Vos.

De Ooievaar had een visgerecht gemaakt dat zeer lekker rook.

Maar hij diende het op in een hoge kruik met een smalle hals.

De Ooievaar kon gemakkelijk bij het voedsel met zijn lange snavel, maar al wat de Vos kon doen was de buitenkant van de kruik aflikken en de heerlijke geur van het eten opsnuiven.

En toen de Vos kwaad werd zei de Ooievaar kalmpjes:

Haal geen streken uit met je buren tenzij zij hetzelfde met jou mogen doen.

De Wolf en de Leeuw.

Een Wolf had een lammetje gestolen en droeg het naar zijn hol om het op te eten.

Maar op weg naar zijn hol kwam hij een Leeuw tegen.

De Leeuw pakte het lam af van de Wolf. De Wolf bleef op een veilige afstand van de Leeuw staan en zei boos:

“Je hebt het recht niet om iets te stelen dat van mij is.”

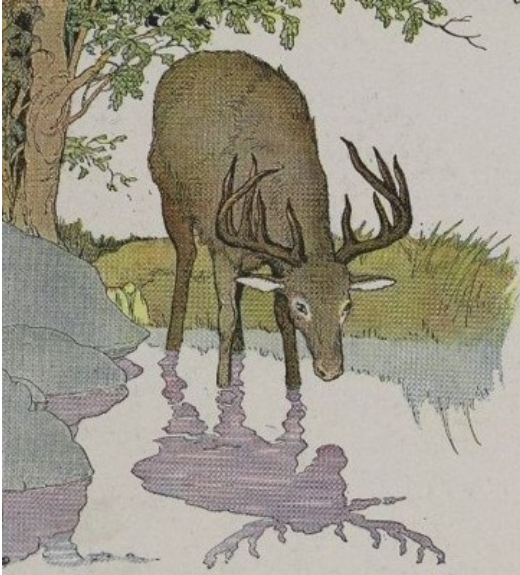
De Leeuw keek om, maar omdat de Wolf te veraf stond om hem een lesje te leren, zei hij;

“Is dat lam van jou? Heb je het gekocht, of heeft de Schaapherder het als geschenk aan jou gegeven? Vertel me eens, hoe is het jouw eigendom geworden?”

Wie steelt moet niet klagen wanneer hij zelf bestolen wordt.

Het Hert en zijn weerspiegeling.

Een Hert was aan het drinken van een heldere bron en zag zijn spiegelbeeld in het water.

Hij keek bewonderend naar zijn gewei maar was erg beschaamd over zijn dunne poten.

Hij zuchtte:

“Waarom heb ik toch zulke dunne poten terwijl ik zo een mooi en groot gewei op mijn hoofd heb?”

Op dat ogenblik rook hij een panter en onmiddellijk rende hij weg door het bos.

Maar toen hij tussen de bomen liep raakte zijn gewei verstrikt in de takken en al gauw had de Panter hem te pakken.

Toen pas bedacht het Hert dat zijn dunne poten, waarover hij zo beschaamd was, hem zouden gered hebben, maar dat het nutteloze gewei, waar hij zo fier op was, de oorzaak was van zijn ongeluk.

Vaak hechten we te veel belang aan de versiering en te weinig aan wat echt belangrijk is.

De Pauw.

Lang geleden was de Pauw een gewone vogel, zonder de prachtige staart die hij nu heeft.

Hij was toen jaloers op de mooie kleuren van fazanten en eenden. Hij begon heel hard te wensen dat hij ook zo mooi zou zijn, en liefst nog mooier.

En kijk! Op een dag werd hij wakker en zag hij dat al zijn veren mooi gekleurd waren. Maar bovenal had hij een prachtige, grote staart gekregen die schitterde van de vele tinten: groen, goud, purper en azuur.

Heel fier wandelde hij tussen de andere vogels en ze bekeken hem allemaal met afgunst.

Zelfs de mooiste fazanten moesten toegeven dat de Pauw mooier was dan zij.

Maar toen kwam er een Vos langs.

Alle andere vogels vlogen weg en de Pauw wilde met hen mee.
Maar alhoewel hij vroeger goed kon vliegen was hij nu, met zijn
nieuwe grote staart, zo zwaar geworden dat hij niet meer los raakte
van de grond.

De Vos deed 'hap' en at hem op.

Vrijheid is meer waard dan luxe en uiterlijk vertoon.

De Muizen en de Wezels.

De Wezels en de Muizen vochten vaak met elkaar.

Maar in elk gevecht waren het de Wezels die de overwinning behaalden, en ze namen altijd veel muizen gevangen om ze de volgende dag op te eten.

De Muizen waren wanhopig en belegden een vergadering.

Daar zegden ze dat de Muizen altijd verloren omdat ze geen leiders hadden.

Ze stelden dus een groot aantal generaals en commandanten aan, die ze kozen uit de meest vooraanstaande muizen.

Om zichzelf te onderscheiden van de gewone soldaten, zetten de nieuwe leiders trots een muts op hun hoofd met daarin een paar pluimen. Daarna lieten ze de gewone soldaten veel oefeningen doen zoals: in de rij gaan staan, marcheren, door het stof kruipen en nog veel meer.

Toen de Muizengeneraals vonden dat hun leger sterk genoeg was stuurden ze een oorlogsverklaring naar de Wezels.

De Wezels gingen daar graag op in, want ze hadden altijd grote honger en waren verzot op Muizen.

Onmiddellijk vielen ze het Muizenleger aan.

Al gauw bleek dat het aanstellen van generaals en de vele oefeningen nutteloos waren geweest: de Wezels waren sterker en de Muizen moesten lopen voor hun leven.

De gewone soldaten konden gemakkelijk wegvlugten langs kleine gaatjes in de muur.

Maar de generaals en commandanten konden daar niet in omdat hun mutsen met pluimen in de weg zaten. Geen enkele van hen ontsnapte aan de Wezels.

Belangrijk willen zijn heeft zo zijn nadelen.

De Vos en de Leeuw.

Een zeer jonge Vos kwam in het bos een Leeuw tegen.

Hij had nog nooit een Leeuw gezien en werd zo bang dat hij heel snel wegliep.

Een tijdje later kwam de Vos opnieuw de Leeuw tegen.

Deze keer liep hij niet meer weg maar verstopte zich achter een boom om de Leeuw eens goed te bekijken.

Toen de Vos een derde keer de Leeuw ontmoette was hij niet meer bang, stapte stoutmoedig op hem toe en zei:

“Hallo daar, ouwe jongen.”

Vertrouwdheid leidt vaak tot minachting.

De Leeuw en de Ezel.

Een Leeuw en een Ezel hadden afgesproken om samen te gaan jagen. Tijdens hun jacht zagen ze een kudde wilde geiten weglopen in een grot. Ze maakten een plan hoe ze de geiten het best zouden kunnen vangen. De Ezel zou in de grot gaan en de Geiten naar buiten drijven, terwijl de Leeuw bij de ingang zou staan om ze te vangen. Het plan werkte heel goed. De Ezel maakte zoveel lawaai in de grot, uit al zijn macht schoppend en balkend,

dat de Geiten verschrikt naar buiten liepen en in de klauwen van de Leeuw vielen.

De Ezel kwam trots uit de grot en zei:

“Heb je gezien hoe ik ze heb doen lopen?”

De Leeuw antwoordde:

“Ja zeker, en indien ik niet geweten had dat jij het maar was, dan was ik zeker ook gaan lopen.”

Luidruchtige opscheppers maken alleen indruk op wie hen nog niet kent.

De ijdele Kraai en zijn geleende veren.

Een kraai vloog over de tuin van het paleis van de Koning.

Daar zag hij een groep koninklijke Pauwen.

Hij keek bewonderend naar hun prachtige veren en hun schitterende kleuren.

Hij verlangde ernaar om ook zo mooi te zijn.

Want de zwarte kraai is geen erg mooie vogel, en hij heeft ook geen verfijnde manieren.

Maar hij wou graag op gelijke voet omgaan met de Pauwen.

Al wat hij daarvoor nodig had was een even mooi kostuum als zij, dacht hij.

In de tuin van het paleis lagen een paar afgevalen veren van de Pauwen.

Hij raapte ze op en stak ze tussen zijn eigen veren.

Zo uitgedost stapte hij trots tussen de andere kraaien en liet goed blijken dat hij zichzelf nu veel mooier vond dan zij.

Daarna vloog hij terug naar de tuin en ging tussen de Pauwen lopen. Maar ze hadden al gauw door wie hij werkelijk was.

De Pauwen waren boos omdat hij hun na-aapte.

Ze vlogen op hem af en plukte de geleende pluimen uit zijn verenkleed en ook een paar van zijn eigen veren.

De arme kraai keerde terug naar de andere kraaien.

Maar daar wachtte hem een onaangename verrassing.

Zij waren niet vergeten hoe hooghartig hij tegen hen had gedaan.

Om hem te straffen schreeuwden ze tegen hem, pikten hem met hun snavels en joegen hem weg.

Met andermans veren wordt men geen mooie vogel.

De Wolf en de Ezel.

Een Ezel was aan het grazen in een wei naast een bos. Plots zag hij een Wolf die vanuit de schaduw van het bos naar hem keek. Hij wist onmiddellijk wat de Wolf van plan was en bedacht een plan om hem te slim af te zijn. Hij deed dus of hij kreupel was en begon pijnlijk te hinken.

De Wolf kwam naar hem toegelopen en vroeg aan de Ezel waardoor hij kreupel was geworden.

De Ezel antwoordde dat hij op een scherpe doorn had getrapt en hij zei:

"Alstublieft, trek de doorn uit mijn poot. Indien je dat niet doet zal de doorn in je keel blijven steken wanneer je me opeet."

De Wolf vond dit een verstandige gedachte, want hij wou de ezel wel opeten maar wilde er niet in stikken. De Ezel hief zijn poot op en de Wolf begon heel zorgvuldig te zoeken naar de doorn.

Maar ineens gaf de Ezel zulk een krachtige trap dat de Wolf wel vier meter verder vloog. En terwijl de Wolf traag en pijnlijk terug recht stond was de Ezel al lang weggelopen.

"Dat heb ik wel verdiend" gromde de Wolf toen hij terug het bos inkroop. "Ik ben een jager van beroep, maar geen dokter."

Blijf bij je beroep.

De Aap en de Kat.

Ooit leefden een Kat en een Aap als huisdieren in hetzelfde huis. Ze waren dikke vrienden en haalden voortdurend allerlei kattenkwaad uit. Waar ze het meest aan dachten was aan eten, en het maakte weinig uit hoe ze het konden bemachtigen.

Op een dag zaten ze bij het vuur van de open haard waarin een paar kastanjes lagen te roosteren. En ze vroegen zich af hoe ze die uit het vuur konden halen.

De Aap zei tegen de Kat:

“Ik zou ze er graag uitnemen, maar jij bent zoveel handiger in die dingen. Neem ze eruit en ik zal ze onder ons verdelen.”

De Kat strekte haar poot heel voorzichtig uit naar het vuur, duwde wat hete kooltjes opzij, en trok haar poot snel terug.

Daarna probeerde ze het nog eens en slaagde erin om een kastanje half uit het vuur te halen.

De derde keer trok ze de kastanje helemaal uit het vuur.

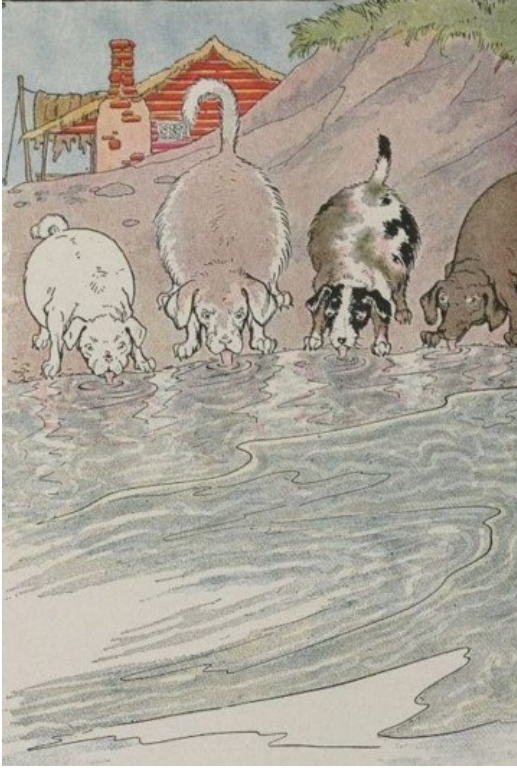
De Kat herhaalde dit verschillende keren en verschroeide telkens een beetje van de pels op haar poten. Van zodra ze een kastanje uit het vuur had getrokken at de Aap de kastanje op.

Toen kwam de meester binnen, en de twee dieren liepen heel snel weg. De kat met haar verschroeide poten en de Aap met een buik vol kastanjes.

Van die dag af stelde de Kat zich tevreden met muizen en ratten en wilde ze niets meer te maken hebben met Mijnheer Aap.

Mensen die je vleien willen meestal iets bekomen op jouw kosten.

De Honden en de Dierenhuiden.

Een leerlooier had een paar dierenhuiden op de bodem van een riviertje gelegd om ze daar te laten weken.

Enkele hongerige honden, die wel een dierenhuid lustten, hadden dat gezien.

Maar het water was te diep en de honden konden er niet aan.

Ze bespraken het probleem met elkaar en dachten dat ze een oplossing gevonden hadden: het beste was het om de rivier leeg te drinken.

Ze staken allemaal hun tong in het water en begonnen het op te likken, zo snel als ze maar konden.

Het water in de rivier verminderde niet en toch bleven ze maar drinken en drinken, tot ze uiteindelijk niet meer konden en hun magen openbarstten.

Probeer geen onmogelijke dingen te doen.

De Beer en de Bijen.

Een Beer liep door het bos en was op zoek naar bessen.

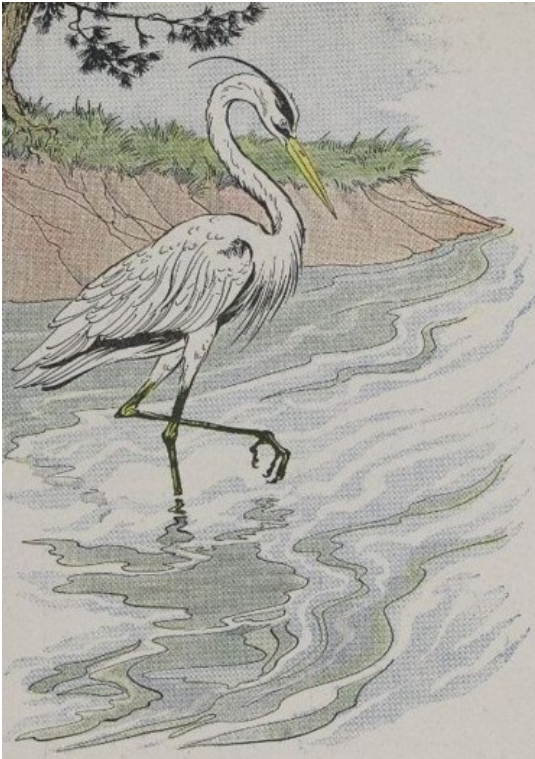
Maar ineens kwam hij bij een omgevallen boomstam waarin een zwerm bijen hun honing bewaarden. De Beer, die dol was op honing, begon de boomstam te onderzoeken om te weten of de bijen thuis waren.

En net toen kwam er een zwerm bijen terug van een klaverveld waar ze nectar hadden gezocht.

Ze begrepen dat de Beer hun honing wou stelen en vlogen op hem af, prikten hem heel hard en verdwenen dan in de holle boomstam. De Beer was heel kwaad en probeerde de boomstam open te scheuren met zijn klauwen en zijn tanden. Maar hierdoor kwamen alle bijen naar buiten, wel duizenden. Hals over kop moest de Beer nu wegvlugten en hij kon zichzelf enkel redden door in een vijver te duiken.

Het is beter om in stilte één klap te incasseren, dan er duizend uit te lokken door zich kwaad te maken.

De Reiger.

Een Reiger liep kalmpjes langs de oever van een rivier.

Hij keek in het heldere water en hield zijn lange nek en puntige bek klaar om iets te vangen voor zijn ontbijt.

In het water zaten vele kleine visjes, maar Mijnheer Reiger was die ochtend nogal kieskeurig en zei:

“Geen klein grut voor mij. Zulke schrale kost is niet geschikt voor een grote Reiger zoals ik.”

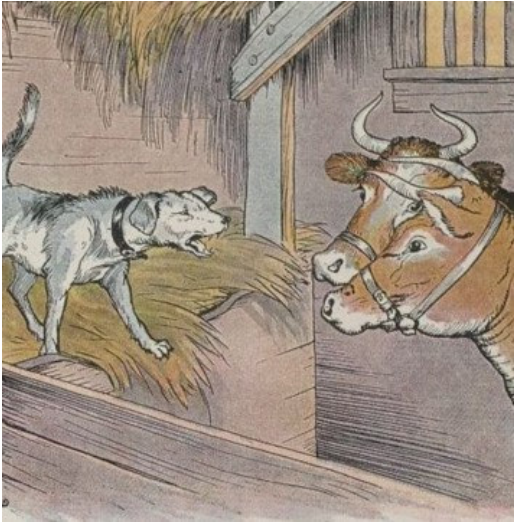
Toen zwom er een jonge Baars voorbij. “Nee,” zei de Reiger “voor zo iets doe ik zelfs mijn bek niet open.”

Toen de zon hoger in de lucht klom verlieten de visjes het ondiepe water naast de oever en zwommen ze naar het midden van de rivier waar het water koeler was.

De Reiger zag geen vis meer zitten en moest zich voor zijn ontbijt tevreden stellen met één klein slakje.

Wie te kieskeurig is moet vaak genoeg nemen met het allerminste of met helemaal niets.

De Hond in de Voerbak.

Een Hond was in een voerbak vol met hooi gesprongen om daar te slapen. Toen de Ossen binnenkwamen in de stal, moe en hongerig van hun werk op het veld, werd de Hond wakker.

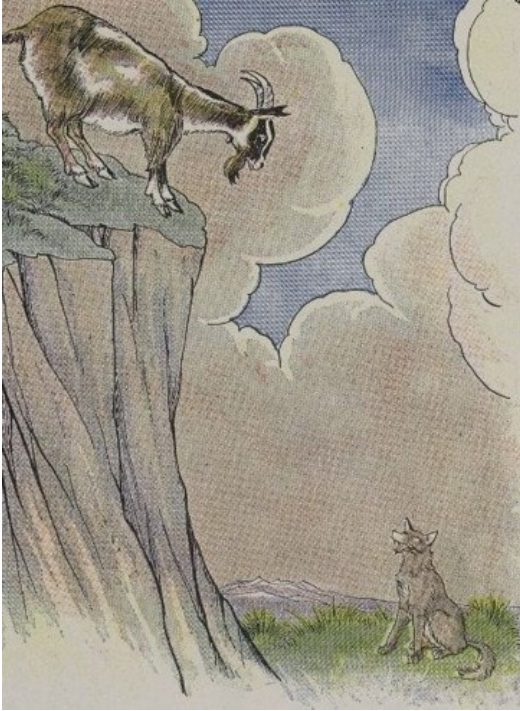
Maar hij wou niet dat de Ossen naar de voerbak kwamen en hij gromde en blafte alsof de voerbak van hem was en vol lag met het beste vlees en de lekkerste kluiven.

De Ossen keken vol afkeer naar de Hond en zeiden:
"Wat een zelfzuchtige Hond! Honden eten geen hooi eten en toch laat hij ons, die zoveel honger hebben, er niet van eten."

Toen kwam de boer binnen.
Hij zag wat de Hond aan het doen was, nam een stok en joeg hem onder een regen van slagen weg uit de stal.

Misgun aan anderen niet wat je zelf niet nodig hebt.

De Wolf en de Geit.

Een Geit stond op de top van een steile rots.

Beneden stond een Wolf naar haar te kijken.

Op de steile rots kon hij haar niet vangen en daarom zei hij:

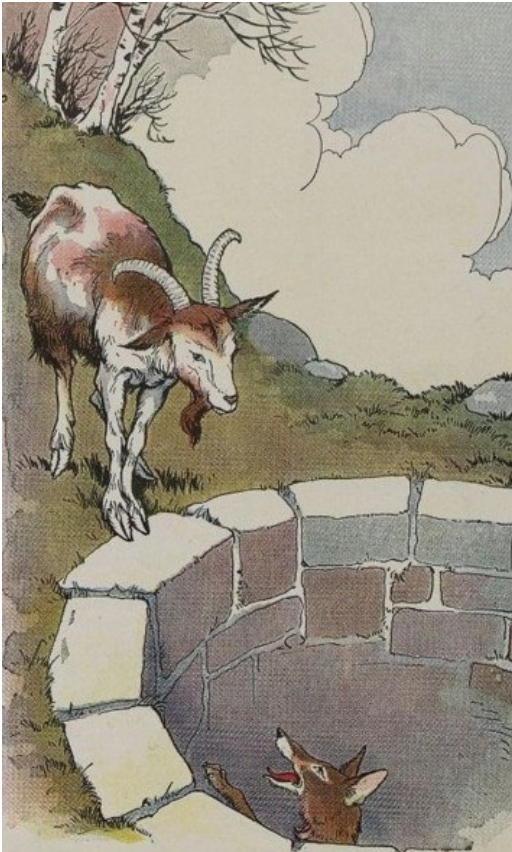
“Dat is wel een heel gevaarlijke plaats waar je nu staat. Je zou er gemakkelijk kunnen afvallen! Luister naar mijn goede raad en kom naar beneden. Hier vindt je het beste en meest malse gras van heel het land.”

De Geit keek over de rand van de rots en zei:

“Hoe bezorgd ben je om mij en hoe vrijgevig met je gras! Maar ik ken je! Je denkt aan je eigen eetlust, en niet aan de mijne!”

Een uitnodiging die voortkomt uit zelfzucht moet men nooit aanvaarden.

De Vos en de Geit.

Een Vos was in een waterput gevallen en alhoewel de put niet erg diep was, kon de Vos er toch niet meer uit.

Toen hij daar al een lange tijd zat kwam er een dorstige Geit langs.

De Geit dacht dat de Vos in de put was gesprongen om te drinken en ze vroeg of het water lekker was.

De slimme Vos antwoordde:

“Het lekkerste water van het hele land! Spring maar beneden en proef er zelf van. Er is meer dan genoeg water voor ons beiden.”

De dorstige Geit sprong onmiddellijk in de waterput en begon te drinken.

De Vos sprong vlug op de rug van de Geit en klom zo uit de put.

De onnozele Geit zag nu in welke moeilijke situatie ze zichzelf had gebracht en ze smeekte de Vos om haar te helpen.

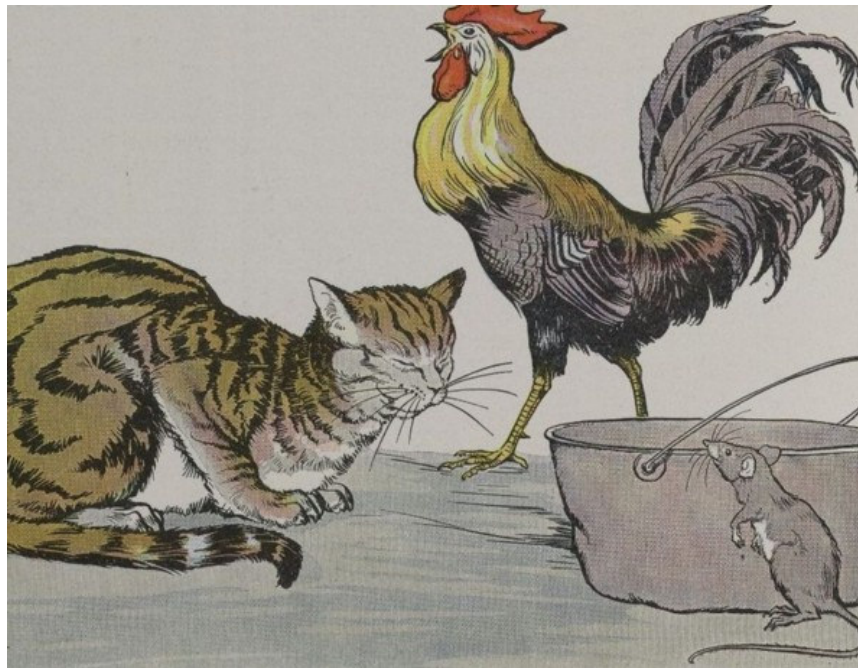
Maar de Vos was al op weg naar het bos en riep:

“Indien je verstand maar zo groot was als je baard dan was je wel voorzichtiger geweest. Dan had je, voor je in de put sprong wel eerst gekeken of je er terug kon uit geraken”

Denk eerst na vooraleer je aan iets begint.

De Kat, de Haan en de jonge Muis.

Een zeer jonge muis, die nog niets van de wereld gezien had, was bijna in zijn ongeluk gelopen toen hij de allereerste keer buiten kwam. Dit is het verhaal dat hij aan zijn moeder vertelde over dit avontuur.

“Ik liep vrolijk de wereld in toen ik twee vreemde dieren zag. Eén van hen zag er lief en minzaam uit, maar de andere was het meest verschrikkelijke monster dat men zich kan indenken. Je had hem moeten zien.

Op de bovenkant van zijn hoofd en voor zijn nek hingen twee flappen rauw, rood vlees. Hij stapte driftig in het rond, scheurde de grond open met zijn klauwen, en sloeg wild met zijn armen tegen zijn zijden. Toen hij mij zag staan opende hij zijn puntige bek alsof hij me wou inslikken, en hij liet zulk een verschrikkelijke kreet horen dat ik bijna neerviel van schrik”

Het dier dat de kleine Muis beschreven had was natuurlijk een Haan.

De Muis vertelde verder:

“Indien dat verschrikkelijke monster er niet was geweest dan had ik kennis kunnen maken met een mooi dier dat zo vriendelijk naar me keek. Het had een dikke, fluweelachtige vacht, een zachtmoedig

gezicht en een blik die zeer bescheiden was, alhoewel zijn ogen helder en schitterend waren. Toen hij me zag staan bewoog hij zijn fijne lange staart heen en weer en glimlachte hij. Ik ben er zeker van dat hij iets tegen mij ging zeggen toen het monster een scherpe schreeuw uitstootte. Ik werd toen zo verschrikkelijk bang dat ik wegvluchtte om mijn leven te redden.”

De moeder Muis antwoordde daarop:

“ Mijn zoon, dat lieve dier dat je gezien hebt was niemand anders dan de Kat. Achter zijn lief voorkomen schuilt een onuitroeibare haat tegen ons ras, de muizen. De andere die je gezien hebt was een Haan, een vogel die je niet het minste kwaad zal doen. Wees dus dankbaar, mijn kind, dat je levend ontsnapt bent, en zolang als je leeft: beoordeel nooit meer iemand op zijn uiterlijk.”

Vertrouw niet alleen op uiterlijke schijn.

De Wolf en de Schaapherder.

Een Wolf sloop al lange tijd rond een kudde Schapen.

De Schaapherder hield hem angstvallig in de gaten zodat hij geen Lammetje zou stelen.

Maar de Wolf leek geen kwaad te willen doen.

In plaats daarvan leek het of hij de Schaapherder wou helpen om voor de Schapen te zorgen.

Uiteindelijk was de Schaapherder zo gewend geraakt aan de aanwezigheid van de Wolf dat hij vergat hoe meedogenloos dit dier kon zijn.

Op een dag wilde de herder een trektocht maken en hij liet zijn kudde achter onder de hoede van de Wolf.

Maar toen hij terug kwam en zag hoeveel Schapen de Wolf gedood had, beseftte hij hoe dom het was geweest om een Wolf te vertrouwen.

Eens wolf, altijd wolf.

De Pauw en de Reiger.

Een trotse Pauw kwam op een dag een Reiger tegen.

Om indruk te maken op de Reiger spreidde de Pauw zijn prachtige staart open in de zon en zei:

“Kijk! Wat heb jij om je hiermee te meten? Ik ben gekleed in de prachtigste kleuren van de regenboog, terwijl jouw veren zo grijs zijn als stof!”

De Reiger spreidde zijn grote vleugels uit en vloog omhoog naar de zon. Hij zei:

“Volg me maar, als je kan.”

Maar de Pauw kon niet vliegen en bleef achter op de grond terwijl de Reiger vrij door de blauwe hemel zweefde.

Het nuttige is veel belangrijker dan sierlijke luxe.

De Boer en zijn Zonen.

Een rijke oude boer, die voelde dat zijn leven ten einde liep, riep zijn zonen bijeen aan zijn bed en zei: "Mijn zonen, luister aandachtig naar wat ik ga zeggen. Verkoop onder geen enkel beding de boerderij die al generaties lang van onze familie is. Want op één van onze velden ligt een schat begraven. Ik weet niet precies op welke plaats, maar hij ligt er en jullie zullen hem zeker vinden."

Toen de oude boer gestorven was begonnen de zonen uit alle macht hun velden om te spitten, wel twee of drie keren.

Een schat vonden ze niet. Maar toen de oogsttijd aanbrak en zij het vele graan en de mooie groenten van hun velden verkochten, hadden ze veel meer geld verdiend dan hun burens. Ze begrepen toen dat de schat, waarover hun vader verteld had, niets anders was dan hun overvloedige oogst en dat ze door hun vlijt de schat uiteindelijk hadden gevonden.

Vlijt is op zichzelf reeds een schat.

De twee Potten.

Twee Potten, één van koper en een andere van klei, stonden samen voor de open haard.

Op een dag stelde de Koperen Pot aan de Aarden Pot voor om samen de wereld in te trekken.

Maar de Aarden Pot liet verstaan dat hij liever thuis bij de haard bleef en zei:

“Er is zo weinig nodig om mij te breken. Je weet hoe breekbaar ik ben. De kleinste schok zou me in duizend stukken uiteen doen vallen!”

De Koperen Pot drong aan en antwoordde:

“Dat is toch geen reden om thuis te blijven. Ik zal goed voor je zorgen. En indien we iets hard tegenkomen zal ik ervoor zorgen dat je er niet tegenaan botst.”

Daarop zei de Aarden Pot dat het goed was en ze vertrokken, zij aan zij.

Maar omdat ze allebei drie poten hadden slingerden ze van links naar rechts en bij elke stap die ze deden botsten ze tegen elkaar.

Dat was natuurlijk niet gezond voor de Aarden Pot.

Ze waren nog geen tien stappen ver of hij had al een scheur en bij de volgende botsing vloog hij in duizend stukken uit elkaar.

Gelijken zijn de beste vrienden.

De Gans en het Gouden Ei.

Er was eens een Boer die een wonderbare Gans bezat. Elke dag ging hij kijken in haar nest en elke dag vond hij daarin een mooi, schitterend gouden ei.

De Boer ging naar de markt en verkocht daar zijn eieren. Elke dag werd hij rijker.

Maar na een tijdje werd hij ongeduldig omdat de Gans hem maar één ei per dag gaf. Hij wou heel vlug heel rijk worden.

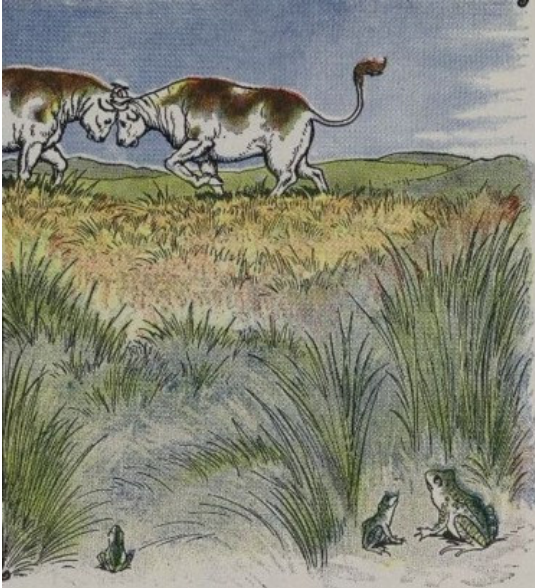
Op een dag telde hij zijn geld en kreeg hij een idee. Indien hij de Gans zou doden en haar zou open snijden dan kon hij alle gouden eieren er in één keer eruit halen.

Maar toen hij dat gedaan had vond hij geen enkel gouden ei, en was zijn kostbare Gans dood.

Wie genoeg bezit en toch nog meer wil hebben verliest vaak alles wat hij heeft.

De Vechtende Stieren en de Kikker.

Twee Stieren waren hevig aan het vechten in een wei. Naast die wei lag een moeras en in dat moeras leefde een oude Kikker.

Toen hij dat woeste gevecht zag, begon de oude Kikker te beven.

“Waar ben je bang voor?” vroeg een jonge Kikker.

De oude Kikker antwoordde:

“Misschien begrijp je het niet, maar de winnende Stier zal de andere van de wei verdrijven en hem in ons moeras jagen, en we zullen allemaal vertrappeld worden in de modder.”

En wat de oude Kikker voorspeld had gebeurde ook echt. De verslagen Stier werd in het moeras gedreven en met zijn grote hoeven verpletterde hij de Kikkers.

Wanneer de groten ruzie hebben zijn het de kleintjes die het bekopen.

De Geitenhoeder en de Wilde Geiten.

Op een koude stormachtige dag dreef een Geitenhoeder zijn Geiten in een grot waar ze beschut waren tegen de wind en de regen.

In die grot zaten toevallig ook een aantal Wilde Geiten.

De Geitenhoeder wou die Wilde Geiten graag toevoegen aan zijn kudde.

Hij gaf ze dus veel te eten, maar aan zijn eigen kudde gaf hij maar net genoeg om ze in leven te houden.

Toen het weer beter werd en de Geitenhoeder de Geiten terug naar de wei liet gaan, liepen de Wilde Geiten weg naar de groene heuvels.

De Geitenhoeder was boos en riep naar de Wilde Geiten:
"Is dat jullie dank nadat ik jullie zo goed heb behandeld?"

Eén van de Wilde Geiten antwoordde:

"Je kunt niet verwachten dat we in jouw kudde willen leven. We weten hoe je ons later zult behandelen wanneer je nieuwe geiten tegenkomt."

Het is onverstandig om oude vrienden slecht te behandelen wanneer men nieuwe vrienden wil maken.

De Verkwister en de Zwaluw.

Een jongeman had veel geld geërfd van zijn vader.

Onbezonnen als hij was, verkwistte hij zijn geld aan feesten en luxe en werd ieders vriend.

Maar op een mooie lentedag was al zijn geld op en bezat hij niets anders meer dan de kleren die hij droeg.

Hij had afgesproken om 's avonds met zijn vrienden te feesten en zocht naar een manier om aan geld te raken zodat hij de schone schijn kon ophouden.

Toen vloog er een vrolijk kwetterende Zwaluw voorbij.

De jongeman dacht dat het nu snel zomer zou worden en daarom verkocht hij al zijn kleren en hield alleen nog een dunne tuniek over.

Een paar dagen later sloeg het weer om en begon het hard te vriezen. Zowel de Zwaluw als de jongeman rilden van de kou en hadden moeite om zich in leven te houden.

Eén zwaluw maakt de lente niet.

De Astroloog.

Lang geleden leefde er een man die geloofde dat hij de toekomst kon voorspellen door de sterren te bestuderen.

Hij noemde zichzelf een Astroloog en lag elke nacht te kijken naar de sterrenhemel.

Op een avond wandelde hij over een landweg buiten de stad en keek omhoog naar de sterren en de planeten.

Uit hun stand dacht hij te kunnen aflezen dat het einde van de wereld nabij was, toen hij plots in een put viel die vol modder en water was.

Daar stond hij, tot aan zijn oren in het modderige water, en hij probeerde verwoed om uit de put te geraken. Maar de wanden van de put waren heel glibberig en het lukte hem niet. Hij begon om hulp te roepen.

Een paar voorbijgangers hoorden zijn geroep en trokken hem uit de put waarbij één van zijn redders zei:

“Je beweert dat je de toekomst kunt voorspellen door naar de sterren te kijken, maar je merkt niet eens een put die voor je voeten ligt.! Je zou beter wat meer aandacht schenken aan het hier en nu. De toekomst zal wel voor zichzelf zorgen.”

Besteedt zorg aan de kleine zaken en de grote zaken zullen wel voor zichzelf zorgen.

Drie Ossen en een Leeuw.

In een veld liepen drie Ossen te grazen. Een Leeuw hield ze in de gaten en had al verschillende keren geprobeerd om ze aan te vallen.

Maar de Ossen bleven samen en hielpen elkaar om hem weg te jagen.

De Leeuw had weinig hoop dat hij er één zou kunnen opeten, want hij kon niet op tegen de scherpe horens en de hoeven van drie Ossen. Maar hij had honger en bleef dus in hun buurt rondhangen,

wachtend op een mirakel.

Op een dag hadden de Ossen ruzie, en toen de Leeuw langskwam zag hij dat ze ver uit elkaar stonden, in de verschillende hoeken van het veld.

Hij viel de eerste Os aan en velde hem neer vooraleer de andere Ossen hem konden helpen.

Daarna viel hij de tweede aan en beet hem in zijn nek.

Tenslotte besprong hij de derde Os die bevend en alleen op zijn dood stond te wachten.

Eendracht maakt macht.

Mercurius en de Houthakker.

Een arme houthakker was aan het werk naast een diepe poel in het bos. Het was al laat in de namiddag en hij werd moe. Zijn bijlslagen waren niet meer zo goed gericht als ze 's morgens waren geweest. Daardoor kwam het dat zijn bijl uit zijn handen gleed en in de poel viel.

De Houthakker was wanhopig. Zijn bijl was alles wat hij had om zijn brood mee te verdienen, en hij had niet genoeg geld om een nieuwe te kopen.

Toen hij daar handenwringend stond te wenen verscheen de god Mercurius uit het water en vroeg wat er scheelde.

De Houthakker vertelde hem wat er gebeurd was en de vriendelijke Mercurius dook onmiddellijk in de poel.

Toen hij terug boven kwam hield hij een prachtige gouden bijl vast en vroeg aan de Houthakker: "Is dit jouw bijl?"

De eerlijke Houthakker antwoordde:

"Nee, dat is mijn bijl niet."

Mercurius legde de gouden bijl op de oever en dook terug in het water.

Deze keer bracht hij een zilveren bijl naar boven, maar de Houthakker zei dat zijn eigen bijl een gewone bijl was met een houten steel.

Mercurius dook voor de derde keer in het water en toen hij terug boven kwam had hij de verloren bijl in zijn handen.

De arme Houthakker was zeer blij dat hij zijn bijl terug had en kon maar niet ophouden met Mercurius te danken. Mercurius was tevreden dat de Houthakker zo eerlijk was en zei:

"Ik bewonder je eerlijkheid, en als beloning mag je de drie bijlen houden, de gouden, de zilveren en je eigen bijl."

De gelukkige Houthakker keerde met zijn schatten terug naar huis en al gauw wist iedereen in het dorp hoe het hem was vergaan. Nu waren er in het dorp verschillende Houthakkers die ook wel een gouden bijl wilden. Ze liepen de bossen in, de ene hier, de andere daar, en verstopten hun bijlen in de struiken en deden dan alsof ze die verloren waren. Ze weenden en huilden en smeekten dat Mercurius hen zou komen helpen.

En Mercurius kwam bij hen, eerst bij de ene, dan bij de andere. Aan elke Houthakker toonde hij een gouden bijl en allemaal zegden ze dat dit de bijl was die ze verloren hadden. Maar ze kregen haar niet. O nee! In plaats daarvan gaf Mercurius hen allemaal een flinke klap op hun hoofd en stuurde hen naar huis. En toen ze de volgende dag op zoek gingen naar hun eigen bijlen, waren die nergens meer te vinden.

Eerlijkheid levert meer op dan bedrog.

De Kikker en de Muis.

Een jonge Muis was eens op zoek naar avontuur en wandelde naast een vijver waarin een Kikker leefde.

Toen de Kikker de Muis zag zwom hij naar de oever en kwaakte:

“Heb je geen zin om mij te bezoeken? Ik beloof dat je het leuk zult vinden.”

De Muis was onmiddellijk akkoord want hij wou zeer graag de wereld zien en van alles meemaken. Maar alhoewel hij een beetje kon zwemmen durfde hij toch niet alleen in de vijver springen.

De Kikker had een plan. Met een stukje rietstengel bond hij een poot van de Muis aan zijn eigen poot. Daarna sprong hij in de vijver en trok zijn domme kameraad met zich mee.

De Muis had er gauw genoeg van en wilde terugkeren naar de oever; maar de onbetrouwbare Kikker had andere plannen. Hij trok de Muis nog dieper onder water en liet haar verdrinken. Toen hij terug naar de oppervlakte zwom om de rietstengel los te maken, vloog er net een Havik over de vijver.

De Havik zag de dode Muis op het water drijven, dook naar beneden, greep de Muis en vloog er mee weg. Maar omdat de Kikker nog steeds vast hing aan de Muis ging hij mee de lucht in.

De Havik had nu zowel vlees als vis voor zijn maaltijd.

Zij die anderen kwaad willen doen, gaan vaak ten onder aan hun eigen boosaardigheid.

De Wolf in schapenvacht.

Een Wolf liep steeds rond een kudde schapen in de hoop een schaap te kunnen vangen.

Maar altijd zagen de Schaapherders hem komen vooraleer hij bij de kudde was.

Op een nacht vond de Wolf een schapenvacht die door iemand was achtergelaten. De volgende dag legde hij de schapenvacht op zijn rug en wandelde zo naar de weide waar de schapen graasden. Al gauw was er een klein Lammetje dat hem volgde. Hij leidde het

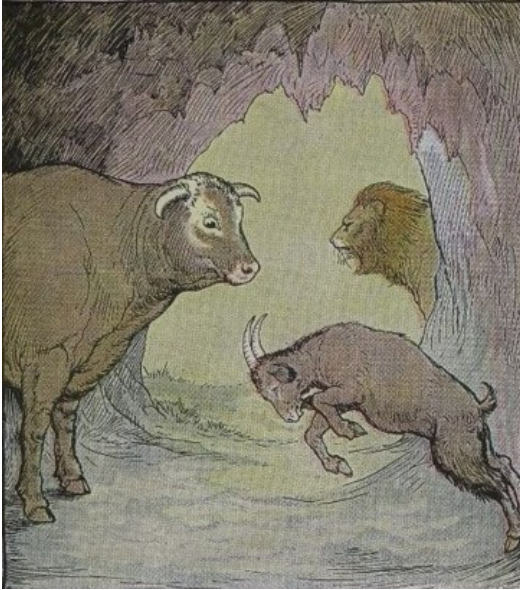
naar het bos en at het daar op.

Dezelfde avond mengde de Wolf zich terug onder de kudde. Maar het was nu zo dat de Schaapherder geen eten meer had en dus een schaap wou slachten om het op te eten.

Hij zocht het grootste schaap in zijn kudde, nam zijn mes en doodde het; maar het grootste 'schaap' was natuurlijk de Wolf, die zo zijn gepaste straf kreeg.

Zij die anderen kwaad willen doen, gaan vaak ten onder aan hun eigen bedrog.

De Stier en de Geit.

Een Stier werd achterna gezeten door een Leeuw maar kon ontsnappen door zich in een grot te verbergen. Maar in die grot zat ook een Geit.

Ze zag dat de Stier zich in de kleine grot nauwelijks kon bewegen en voelde zich daarom sterk. Ze boog haar hoofd naar de grond en stootte hem verschillende keren met haar hoorns. Omdat de Leeuw nog steeds in de buurt was wou de Stier geen geluid maken en daarom verdroeg hij geduldig de stoten van de Geit.

Maar fluisterend zei hij tegen haar:

“Denk maar niet dat ik je laat begaan omdat ik bang van je ben. Ik vind je een lafaard en zodra de Leeuw weg is zal ik je een lesje leren dat je nooit zult vergeten.”

Het is slecht om voordeel te halen uit andermans ongeluk.

De Oude Leeuw en de Vos.

Er was eens een Leeuw die zo oud was dat zijn tanden en klauwen versleten waren. Daardoor kon hij niet meer zo goed jagen als toen hij jong was. Maar de oude Leeuw was wel slim.

Hij legde zich neer in zijn grot en deed of hij ziek was. Daar lag hij te wachten tot zijn burenen hem zouden komen bezoeken.

En toen ze hem kwamen bezoeken om hem beterschap te wensen at hij ze één voor één op.

Een Vos kwam ook op bezoek, maar was erg voorzichtig. Hij bleef op een veilige afstand van de grot staan en vroeg vanaf daar hoe het met de Leeuw ging. De Leeuw antwoordde dat hij erg ziek was, en vroeg aan de Vos om even binnen te komen. Maar Meester Vos bleef wijselijk buiten staan en dankte de Leeuw voor zijn vriendelijke uitnodiging:

"Ik zou blij moeten zijn dat u mij binnen vraagt, maar ik heb veel voetsporen gezien van dieren die de grot zijn ingegaan, maar geen enkel voetspoor van een dier dat er weer uit is gekomen."

Wees voorzichtig wanneer anderen klagen over hun ongeluk.

De Ezel en het Schoothondje.

Er was eens een Meester die een Ezel en een Schoothondje had.

Hij zag zijn Schoothondje het liefst van al, en hij gaf het lekkere hapjes, streekte het en sprak er tegen. Elke dag wanneer de Meester thuis kwam liep het Schoothondje kwispelend naar hem toe, sprong op zijn schoot en likte zijn handen en zijn gezicht.

De Ezel was niet tevreden toen hij dit zag. Alhoewel hij genoeg eten kreeg, moest hij toch hard werken; en daarbij kwam nog dat zijn Meester bijna geen aandacht aan hem besteedde.

De jaloerse Ezel kreeg nu een onnozel idee: indien hij precies deed zoals de

hond zou zijn Meester hem zeker even graag zien.

Op een dag verliet hij dus zijn stal en kwam met veel hoefgeklepper het huis binnengelopen.

Zijn Meester zat aan tafel te eten en de Ezel begon rond te springen, liep met veel gebalk rond de tafel en stootte deze om. Daarna zette hij zijn voorpoten op de knieën van de Meester en stak zijn tong uit om het gezicht van zijn Meester te likken, net zoals hij het Schoothondje had zien doen.

Maar door zijn grote gewicht viel ook de stoel om en rolden de Meester en de Ezel op de grond tussen de gebroken borden.

De Meester was verontrust door het vreemde gedrag van zijn Ezel en riep om hulp.

Al gauw kwamen zijn bedienden binnen en toen ze zagen dat het lompe dier hun Meester in gevaar bracht, schopten ze tegen de Ezel zijn achterste en dreven hem met stokslagen terug naar zijn stal.

Probeer geen gunsten te winnen door dingen te doen die tegen je eigen natuur en karakter ingaan.

De Melkmeid en haar Emmer.

Een Melkmeid had de koeien gemolken. Ze zette de emmer vol melk op haar hoofd en keerde zo terug van het veld. Terwijl ze verder stapte, maakte ze in haar mooie hoofdje plannen voor de toekomst en dacht:

“Deze goede, rijke melk zal me veel room geven. Die room zal ik karnen tot ik boter heb. Dan verkoop ik die boter op de markt en met dat geld zal ik een heleboel kuikens kopen. Ik zal ze laten rondlopen waar ze veel eten vinden en wanneer de maand Mei aanbreekt zullen ze groot en dik genoeg zijn om te verkopen. Met het geld dat ik voor mijn kippen krijg zal ik een mooie nieuwe jurk

kopen die ik zal dragen wanneer het jaarmarkt is. Alle jongemannen zullen naar mij kijken. Ze zullen allemaal bij mij komen en mij proberen te versieren, maar ik zal mijn neus omhoog steken en mijn hoofd wegdraaien en alleen de rijkste en de mooiste...”

Terwijl ze hierover droomde stak ze inderdaad haar neus omhoog en draaide ze haar hoofd weg. De melkemmer viel op de grond. Alle melk stroomde weg, en samen met de melk verdwenen ook de eieren en de kippen en de jurk en al haar dromen van een mooie rijke man.

Ga niet zozeer op in je plannen dat je de werkelijkheid vergeet.

De Vrek.

Een Vrek had al zijn goud begraven op een geheime plek in de tuin.

Omdat hij bang was dat iemand zijn goud zou stelen ging hij elke dag naar de tuin, groef zijn schat terug op en telde alle goudstukken om er zeker van te zijn dat alles er nog lag.

Hij deed dat zo dikwijls dat een Dief dit zag en kon raden wat de Vrek verborgen had.

Op een nacht ging de Dief naar de tuin, groef de schat op en nam hem mee.

Toen de Vrek zijn verlies ontdekte was hij wanhopig. Hij kreunde en hilde en trok aan zijn haren.

"Mijn goud! Oh mijn goud!" riep hij uit "iemand heeft mijn goud gestolen!"

Een Man kwam voorbij en hoorde het geroep van de Vrek. Hij zei: "Je goud! Daar in die put? Waarom heb je het daar gelegd? Waarom heb je het niet thuis bewaard, zodat je er gemakkelijk aan kon wanneer je dingen wou kopen?"

"Kopen!" schreeuwde de Vrek boos. "Nee maar, ik heb in mijn hele leven nog nooit een goudstuk uitgegeven!"

De Man nam een grote steen, gooide die in de put en zei:

"In dat geval kun je even goed die steen begraven. Hij is net evenveel waard als de schat die je hebt verloren."

Bezittingen krijgen pas waarde door het gebruik dat we ervan maken.

De Wolf en de Huishond.

Er was eens een Wolf die weinig te eten had omdat de Honden van het dorp hem altijd in de gaten hielden. Hij was erg mager, alleen maar vel over beenderen, en hij werd treurig als hij daar aan dacht.

Op een nacht kwam de Wolf een mooie dikke Huishond tegen, die een beetje te ver van huis was afgedwaald. De Wolf had hem graag opgegeten, maar de Huishond leek hem te sterk om het te proberen. Daarom deed de Wolf heel vriendelijk tegen de Hond en maakte hem complimenten over zijn mooie uiterlijk.

De Hond zei:

“Je kan even dik worden als ik, indien je dat wenst. Ga weg uit het bos, want daar vindt je te weinig eten. Je moet er vechten voor elk stukje voedsel. Doe zoals ik en je zult een heerlijk leven hebben.”

“Wat moet ik dan doen?” vroeg de Wolf.

“Bijna niets” antwoordde de Hond. “Mensen weggagen die stokken dragen, blaffen tegen bedelaars en je bazen vleien. In ruil daarvoor krijg je alle soorten hapjes, kippenbeenderen, stukjes vlees, suiker, koek en nog veel meer, en dan spreek ik nog niet over de lieve woordjes en de klopjes op je rug.”

De Wolf kreeg zulk een mooi visioen over het geluk dat hem te

wachten stond dat hij bijna begon te wenen. Maar net toen merkte hij dat nekhaar van de Hond was afgesleten en dat zijn huid geschaafd was. Hij vroeg:

“Wat is dat daar aan je nek?”

“Helemaal niets” antwoordde de Hond.

“Wat! Noem je dat niets?”

“Och, het is maar een kleinigheid!”

“Vertel het me toch maar.”

“Je ziet waarschijnlijk het merkteken van de halsband waaraan ze mijn ketting vastmaken.”

“Wat! Een ketting!” schreeuwde de Wolf. “Kun je dan niet gaan en sraan waar je zelf wilt?”

“Niet altijd. Maar wat maakt dat uit?” antwoordde de Hond.

“Alle verschil van de wereld! Ik geef niet om je hapjes en tegen die prijs zou ik nog niet alle jonge lammetjes van de wereld willen hebben.”

En de Wolf liep terug naar het bos.

Niets is meer waard dan vrijheid.

De Vos en de Egel.

Een Vos zwom een rivier over, maar de rivier was zo breed dat hij veel moeite moest doen om de andere kant te bereiken.

Helemaal uitgeput door zijn gevecht met de stromingen in de rivier legde hij zich neer op de oever.

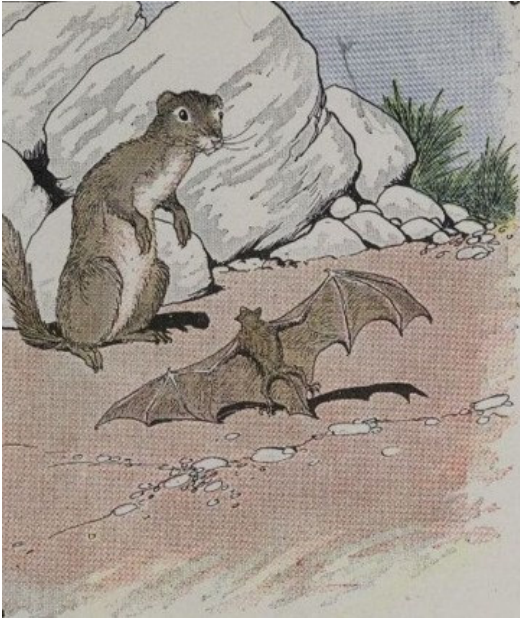
Al gauw kwam er een zwerm bloedzuigende vliegen op hem zitten. Maar hij bleef stil liggen, nog steeds te zwak om van hen weg te lopen.

Een Egel kwam voorbij en zei vriendelijk:
"Laat mij die vliegen wegjagen."

"Nee, nee!" riep de Vos uit "stoor ze niet! Ze hebben zich volgezogen met mijn bloed. Indien je ze wegjaagt komt er een andere zwerm van hongerige vliegen en die zullen het laatste beetje bloed dat ik nu nog heb ook wegzuigen."

Door een klein ongemak te verdragen kan men soms een groter ongeluk vermijden.

De Vleermuis en de Wezels.

Een Vleermuis kwam per ongeluk terecht in het nest van een Wezel.

De Wezel liep naar haar toe om haar op te eten.

De Vleermuis smeekte voor haar leven, maar de Wezel wilde niet luisteren en zei:

“Je bent een Muis, en ik ben de gezworen vijand van Muizen. Elke Muis die ik kan vangen eet ik op!”

De Vleermuis schreeuwde:

“Maar ik ben geen Muis! Kijk naar mijn vleugels. Kunnen Muizen soms vliegen?

Ik ben slechts een Vogel! Laat me alstublieft gaan!”

De Wezel moest toegeven dat de Vleermuis geen Muis was en liet haar dus gaan.

Maar een paar dagen later kwam de onvoorzichtige Vleermuis terecht in het nest van een andere Wezel. Deze Wezel was een bittere vijand van Vogels en al gauw had hij de Vleermuis in zijn klauwen, klaar om haar op te eten.

“Je bent een Vogel,” zei de Wezel, “en ik ga je opeten!”

“Wat,” schreeuwde de Vleermuis, “Ik, een Vogel? Maar alle Vogels hebben veren en ik heb een zachte pels! Ik ben een echte Muis.”

Ook deze Wezel moest toegeven dat de Vleermuis gelijk had en ook hij liet haar gaan.

Wie zich kan aanpassen aan de omstandigheden vermijdt veel ongelukken.

De Vos zonder Staart.

Een Vos liep eens in een val. Na een lange en pijnlijke strijd kon hij zich losrukken maar moest daarbij zijn mooie pluimstaart achterlaten.

Gedurende lange tijd bleef hij uit de buurt van andere Vossen, want hij wist heel goed dat ze hem zouden uitlachen en grapjes over hem zouden maken. Maar hij vond het moeilijk om zo helemaal alleen te leven en bedacht een plan dat hem misschien uit de nood kon helpen. Hij riep een vergadering van alle Vossen bijeen, zeggende dat hij iets heel belangrijk wilde vertellen aan zijn soortgenoten.

Toen ze allemaal samen waren, stond De Vos Zonder Staart recht en hield een lange toespraak over Vossen die door hun staart in hun ongeluk waren gelopen.

De ene was doodgebeten door honden toen hij met zijn staart kwam vast te zitten in een haag.

Een andere had niet vlug genoeg kunnen weglopen omdat zijn staart teveel woog.

Ook was het algemeen geweten dat de jagers Vossen achterna zaten omwille van hun staart, die ze dan afsneden en bij zich droegen als jachttrofeeën.

“En aldus” besloot de Vos Zonder Staart zijn toespraak “is het bewezen dat het voor Vossen beter is wanneer ze geen staart hebben. Ik raad jullie dus aan om je staart af te snijden.”

Toen zijn toespraak teneinde was stond een oude Vos recht en zei glimlachend:“

“Meester Vos, wanneer u zo vriendelijk wilt zijn om u even om te draaien zullen wij u antwoorden.”

De arme Vos Zonder Staart draaide zich om en daarop onstond er zulk een gejoel, gejouw en hoongelach dat hij inzag hoe nutteloos het was om andere Vossen te overtuigen dat ze beter afstand deden van hun staart.

Luister niet naar de raad van mensen die u naar beneden willen trekken tot hun niveau.

De Boosaardige Hond.

Er was eens een Hond die zulk een slecht karakter had en zo boosaardig was dat zijn Meester hem vast moest maken een zware houten blok zodat hij geen kwaad kon doen aan burenen en voorbijgangers.

Maar de Hond scheen erg trots te zijn op zijn houten blok en trok hem met zoveel lawaai achter zich aan alsof hij wilde dat iedereen bang van hem zou zijn. Maar niemand was onder de indruk van zijn stoer gedoe.

Een andere hond kwam voorbij en zei:

“Je zou beter wat stiller zijn en niet zo te koop lopen met je houten blok. Wil je nu echt dat iedereen ziet wat voor een schandelijke en boosaardige hond je bent?”

Bekend zijn is niet hetzelfde als beroemd zijn.

De Roos en de Vlinder.

Een Vlinder werd eens verliefd op een mooie Roos.
Dat liet de Roos niet onverschillig, want de vleugels van de Vlinder waren prachtig gekleurd met goud en zilver. En toen hij dus dicht bij haar fladderde en haar vertelde hoeveel hij van haar hield, bloosde ze rozig en zei 'ja'.

Na veel hofmakerij en veel gefluisterde woordjes over eeuwige trouw nam de Vlinder teder afscheid van zijn beminde.

Maar helaas! Het duurde zeer lang voor hij terug bij haar kwam.

"Is dit nu je eeuwige trouw?" riep de Roos wenend uit. "Het is eeuwen geleden sinds je weg ging, en je hebt met alle soorten bloemen gevrijd. Ik heb gezien hoe je Juffrouw Geranium hebt gekust en hoe je rond Juffrouw Klaproos fladderde tot een Honingbij je wegjaagde. Ik wou dat de bij je geprikt had."

“Eeuwige trouw!” lachte de Vlinder. “Ik was nog maar net weg toen ik zag hoe de Wind je kuste. Je hebt je schandelijk gedragen met Mijnheer de Hommel en je lonkte naar elk insect dat in je buurt kwam. Dan kun je van mij ook geen eeuwige trouw verwachten.”

Verwacht geen trouw van anderen indien je zelf niet trouw bent.

De Kat en de Vos.

Op een keer gingen een Kat en een Vos samen op reis.

Terwijl ze door de wereld trokken stilden ze hun honger met een muisje hier en een vet kippetje daar. Tijdens het eten begonnen ze een discussie. Maar zoals dat vaak gaat wanneer kameraden discussiëren, begon het gesprek na een tijdje persoonlijk te worden.

De Vos zei:

“Jij denkt dat je geweldig slim bent, is het niet?” Je beweert meer te weten dan ik? Wel, ik ken een heleboel trucjes!”

De Kat antwoordde:

“Wel, ik geef toe dat ik maar één trucje ken, maar dat trucje van mij is evenveel waard als duizend trucjes van jou!”

Op dat ogenblik hoorden ze het geluid van een jachthoren en het gejam van een troep honden. Op een wip zat de Kat in een boom en verborg ze zich tussen de bladeren.

“Dat is mijn trucje” zei ze tegen de Vos. “Laat nu eens zien wat jouw trucjes waard zijn.”

Maar de Vos dacht aan zoveel plannen om te ontsnappen dat hij niet kon beslissen welk plan hij zou uitvoeren. Hij liep van links naar rechts met de honden achter hem aan. Hij keerde zich om, liep zo hard hij kon, kroop in wel twaalf holen, maar het was allemaal tevergeefs. De honden grepen hem en maakte spoedig een einde aan het leven van de bluffer met al zijn trucjes.

Gezond verstand is meer waard dan listige plannen.

De Vos en de Fazanten.

Op een avond scheen de volle maan op de aarde.

Meester Vos maakte zijn gewone wandeling door het bos en zag een paar Fazanten zitten in een hoge boom, ver buiten zijn bereik.

De sluwe Vos zocht een lichte plek in het maanlicht op zodat de Fazanten hem goed konden zien; toen ging hij op zijn achterste poten staan en begon wild te dansen. Eerst draaide hij rond zoals een tol, daarna sprong hij op en neer en maakte allerlei vreemde bokkensprongen.

De Fazanten keken als betoverd naar dit vreemde spektakel. Ze durfden amper met hun ogen te knippen uit schrik om hem ook maar één ogenblik uit het oog te verliezen.

Nu deed de Vos alsof hij in een boom wou klimmen, liet zich dan vallen en lag stil, alsof hij dood was. Het volgende ogenblik liep hij weer rond op zijn vier poten, met zijn rug omhoog gekromd en kwispelend met zijn pluimstaart zodat het leek alsof hij zilveren lichtstippeltjes rondstrooide in het maanlicht.

Door deze vertoning werden de arme vogels zo duizelig dat ze zich niet meer konden vasthouden aan hun tak en één voor één naar beneden vielen, waarna de Vos hen opat.

Teveel aandacht voor gevaar kan gevaarlijk zijn.

Twee Reizigers en een Beer.

Twee Mannen reisden samen door een bos toen er opeens een grote Beer uit het struikgewas kwam lopen.

Eén van de mannen dacht alleen aan zijn eigen veiligheid en krom in een boom.

De andere kon in zijn eentje het wilde beest niet aan. Hij gooide zich op de grond en deed alsof hij dood was. Hij had gehoord dat een Beer nooit een dood lichaam aanraakt.

Dat moet waar geweest zijn, want de Beer snuffelde een tijdje aan het hoofd van de Man en wandelde toen weg.

De Man die in de boom zat krom terug naar beneden en zei: "Het leek wel alsof de Beer iets in je oor fluisterde. Wat heeft hij gezegd?"

De andere Man antwoordde:

"Hij zei dat het niet verstandig was om te reizen met een man die zijn vrienden in de steek laat als er gevaar dreigt."

Tegenslag is de beste test voor ware vriendschap.

De Vos en de Aap.

Alle dieren van de wereld waren samen gekomen om een nieuwe leider te kiezen. Aan de Aap werd gevraagd of hij voor vermaak wou zorgen door te dansen.

De Aap stemde hierin toe en danste zo goed, met wel duizend vreemde sprongen en gekke gezichten, dat de dieren hem geweldig vonden en hem kozen als hun koning.

Alleen de Vos stemde niet voor de Aap en was vol afkeer over de andere dieren die zulk een onwaardig dier tot koning hadden gekozen.

Op een dag vond de Vos een val waarin een beetje vlees lag. Hij liep naar Koning Aap, zei hem dat hij een grote schat had gevonden maar dat hij die niet had aangeraakt omdat dit recht toekwam aan zijne majesteit de Aap.

De hebzuchtige Aap volgde de Vos naar de val. Van zodra hij het vlees zag greep hij ernaar, waardoor de val dichtklapte.

De Vos ging een eindje verder staan en lachte:

“Je doet alsof je onze koning bent, en je kunt nog niet eens voor jezelf zorgen!”

Kort daarna kozen de dieren een nieuwe Koning.

Een echte leider bewijst zichzelf door zijn kwaliteiten en niet door uiterlijk vertoon.

De Moeder en de Wolf.

Op een vroege ochtend sloop een hongerige Wolf rond een kleine boerderij aan de rand van het dorp, toen hij binnen in het huis een kind hoorde schreien. Daarna hoorde hij de Moeder zeggen:

“Stil, kindje, stil. Stop met wenen of ik zal je aan de Wolf geven!”

Verrast, maar in de wolven, door het vooruitzicht op zulk een lekkere maaltijd, ging de Wolf neerzitten onder het open venster en wachtte tot de Moeder hem het kind zou geven.

Maar alhoewel het kleintje bleef huilen, wachtte de Wolf tevergeefs. Daarna, tegen het vallen van de avond, hoorde hij de stem van de Moeder opnieuw. Ze zat voor het venster, wiegde haar kindje en zong een slaapliedje:

“Wees maar rustig, kindje. De Wolf zal je niet pakken. Nee, nee! Vader staat op wacht en Vader zal hem dood maken wanneer hij nog maar in de buurt komt!”

Net toen kwam de Vader naar huis, en de Wolf had amper genoeg tijd om zichzelf in veiligheid te brengen.

Geloof niet alles wat je hoort.

Het Hert, het Schaap en de Wolf.

Op een dag kwam een Hert bij een Schaap en vroeg haar om wat tarwe. Het Schaap kende hem, wist dat hij zeer vlug kon lopen en gemakkelijk voor zichzelf kon zorgen indien hij dat wilde. Daarom vroeg ze of hij iemand kende die voor hem borg wilde staan, zodat ze de tarwe zeker terug zou krijgen.

"Jazeker," antwoordde het Hert vol vertrouwen, "de Wolf heeft mij beloofd

dat hij voor mij borg zal staan."

"De Wolf!" riep het Schaap verontwaardigd uit. "Denk je dat ik je ga vertrouwen nu ik hoor dat de Wolf je vriend is? Ik ken de Wolf! Hij neemt wat hij wilt en loopt weg zonder betalen. En wat jou betreft, jij kunt zo snel lopen dat ik weinig kans zou hebben om mijn graan terug te krijgen indien ik je daarvoor zou moeten vangen!"

Twee keer zwart maakt nog geen wit.

De Dieren en de Pest.

Lang geleden woedde er een ernstige ziekte onder de dieren. Velen van hen stierven en zij die in leven bleven waren zo ziek dat ze zelfs niets meer om eten en drinken gaven en zich lusteloos voortsleepten. Meester Vos had geen zin meer in een vet kippetje en Mijnheer Wolf draaide zich walgend om wanneer hij een zacht lammetje tegenkwam.

Tenslotte besloot de Leeuw om de zaak met alle dieren te bespreken.

Toen ze allemaal aanwezig waren stond hij recht en zei:
"Beste vrienden, ik geloof dat de goden deze ziekte op ons hebben afgestuurd om ons te straffen voor onze zonden. Daarom moet de meest schuldige van ons gedood worden en dienen als offer voor de goden. Misschien krijgen we dan vergiffenis en zal de ziekte verdwijnen. Ik zal eerst mijn eigen zonden opbiechten. Ik beken dat ik zeer gulzig ben geweest en veel schapen heb opgegeten. Ze hadden mij geen kwaad gedaan. Ik heb geiten en stieren en herten opgepeuzeld. Om de waarheid te zeggen, ik heb zelfs af en toe een schaapherder opgegeten. Indien ik de meest schuldige ben, dan ben ik klaar om geofferd te worden. Maar ik denk dat het beter is wanneer ieder van ons eerst zijn zonden opbiecht zoals ik gedaan heb. Daarna kunnen we beslissen wie de grootste schuld draagt."

De Vos antwoordde:

"Majesteit, u bent te goed. Kan het een misdaad zijn om schapen op te eten, zulke stomme dieren? Nee, nee, Majesteit. U hebt hen grote eer bewezen door hen op te eten. En wat de schaapherders betreft, we weten allemaal dat ze behoren tot een zwak ras dat denkt dat het onze meester is."

Alle dieren klaptten in hun poten en zegden dat de Vos gelijk had.

Daarna kwamen de Tijger, de Beer, de Wolf en alle wilde dieren de meest verschrikkelijke dingen opbiechten, maar allemaal werden ze onschuldig verklaard en men deed zelfs alsof ze zeer deugdzaam en onschuldig waren.

Nu was het de beurt aan de Ezel om zijn zonden op te biechten. "Ik herinner mij" zei hij met veel schuldgevoel, "dat ik op een dag voorbij een veld kwam dat eigendom was van een paar priesters. Het gras zag er zo mals en smakelijk uit en ik had zulk een honger dat ik mezelf niet kon tegenhouden om er wat van te eten. Ik had er geen recht op, dat geef ik toe..."

Hij werd onderbroken door een groot tumult onder de dieren. Hier was de misdadiger die al dat ongeluk over hen had gebracht! Wat een verschrikkelijke misdaad was het om gras te eten dat van iemand anders was! Het was erg genoeg om er gelijk wie voor op te hangen, en zeker een Ezel.

Onmiddellijk sprongen ze op de Ezel, de Wolf als eerste, en al gauw hadden ze hem dood gebeten, waardoor hij terplekke geofferd werd aan de goden, zonder dat er een altaar aan te pas kwam.

Het zijn de zwakken die boeten voor de misdaden van de machtigen.

De Schaapherder en de Leeuw.

Op een dag telde een Schaapherder zijn schapen en ontdekte dat een aantal van hen verdwenen waren.

Hij werd zeer kwaad en riep luid en blufferig dat hij de dief zou vangen en net zo hard zou straffen als hij verdiende. De Schaapherder verdacht de Wolf ervan dat hij de Schapen had opgegeten en reisde naar een rotsachtige streek tussen de heuvels waar het krioelde van de Wolven.

Maar voor hij vertrok beloofde hij dat hij een vet schaap zou offeren indien het hem lukte om de dader te straffen.

De Schaapherder zocht lange tijd maar kwam geen enkele Wolf tegen. Toen hij voorbij een grote grot liep kwam er een zeer grote Leeuw uit die een Schaap in zijn muil had. Doodsbang viel de Schaapherder op zijn knieën en riep:

“Oh, helaas, een mens weet niet waar hij om vraagt! Om de dief te vinden beloofde ik een Schaap te offeren. Nu beloof ik om twaalf Schapen te offeren indien deze dief mij niet opeet!”

Denk goed na vooraleer je iets belooft.

De Hond en zijn Spiegelbeeld.

Een Hond had van een slager een been gekregen en liep er nu snel mee naar huis.

Toen hij over een smal brugje liep keek hij toevallig naar het water en zag daar zijn spiegelbeeld. Maar de gulzige hond dacht dat het een andere hond was die een veel groter been had dan het zijne.

Indien hij even had nagedacht had hij wel beter geweten. Maar in plaats daarvan liet hij zijn been vallen en sprong in de rivier om het been van de andere hond af te nemen. Dat lukte natuurlijk niet en na een tijd moest hij veel moeite doen om terug uit het water te geraken. Uiteindelijk stond hij terug op de oever en dacht treurig aan het been dat hij verloren had. Pas dan drong het tot hem door hoe dom hij zich gedragen had.

Het is zeer dom om gulzig te zijn.

De Haas en de Schildpad.

Op een dag maakte een Haas zich vrolijk over de traagheid van een Schildpad.

"Geraak jij ooit wel ergens?" vroeg hij spottend.

"Ja," antwoordde de Schildpad "en ik geraak er vlugger dan je denkt. Ik zal een wedstrijd met je lopen om het te bewijzen."

De Haas vond het een absurd idee om een wedstrijd te lopen tegen de Schildpad, maar voor de grap ging hij ermee akkoord.

De Vos werd aangesteld als scheidsrechter en gaf aan waar de start- en de aankomstlijn waren. Daarna gaf hij het startschot.

De Haas was al gauw uit het zicht verdwenen, maar om de Schildpad nog belachelijker te maken ging hij in het gras liggen om een dutje te doen tot ze hem had ingehaald.

Ondertussen ging de Schildpad traag maar standvastig verder. Na een tijd kwam ze bij de plaats waar de Haas lag te slapen.

Maar de Haas sliep rustig verder; en toen hij tenslotte wakker werd was de Schildpad al bij de aankomstlijn.

De Haas begon nu zeer snel te lopen, maar was te laat om de Schildpad nog op tijd in te halen.

Een wedstrijd wordt niet altijd gewonnen door de snelste.

De Bijen, de Wespen en de Horzel.

In een holle boom werd er honing gevonden, en de Wespen verklaarden dat de honing van hen was. De Bijen verklaarden met evenveel zekerheid dat het hun honing was. De ruzie werd zo erg dat het leek alsof de Bijen en de Wespen tegen elkaar zouden vechten. Op het laatste nippertje lieten ze zich leiden door hun gezond verstand en spraken af om een scheidsrechter aan te stellen. Ze gingen dus naar een Horzel die in dat deel van het bos voor Vrederechter speelde.

Toen de Rechter de zaak liet voorkomen waren er getuigen die verklaarden dat ze bepaalde gevleugelde schepsels in de buurt van de holle boom hadden gezien, en dat die schepsels luid zoemden en geel en zwart gestreepte lichamen hadden, zoals Bijen.

De advocaat van de Wespen legde er onmiddellijk de nadruk op dat deze beschrijving ook perfect van toepassing was op zijn cliënten. Omdat ze allebei zoemen en geel zwart gestreept zijn wilde Rechter Horzel nog geen uitspraak doen en stelde hij de zaak zes weken uit om er nog eens goed over na te denken.

Toen de zaak terug voorkwam hadden zowel de Bijen als de Wespen een groot aantal getuigen meegebracht.

Een Mier werd opgeroepen als eerst getuige en net voor ze begon te spreken zei een wijze oude Bij tegen de rechter:

“Edelachtbare, de zaak heeft zes weken stil gelegen. Wanneer er niet gauw een beslissing wordt genomen zal de honing slecht worden. Ik stel voor dat zowel de Bijen als de Wespen allebei een honingraat bouwen. Dan zullen we snel zien aan wie de honing werkelijk toebehoort.”

De Wespen protesteerden luidkeels. De wijze Rechter Horzel begreep al snel waarom ze zo reageerden: ze wisten heel goed dat ze geen

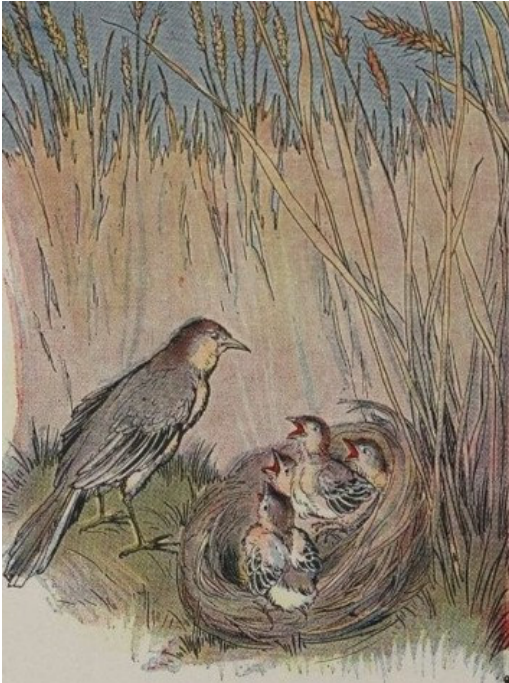
honingraten konden bouwen en die vullen met honing.

Daarop zegde Rechter Horzel:

“Het is duidelijk wie de honingraat in de holle boom gebouwd heeft.
De honing hoort toe aan de Bijen.”

Bekwaamheid bewijst zichzelf door daden.

De Leeuwerik en haar jongen.

Een Leeuwerik had haar nest gebouwd in een tarweveld.

Naarmate de dagen vorderden werden de tarwestengels hoger en ook de jonge vogels werden groter en sterker.

Maar op een dag, toen het rijpe gouden graan heen en weer schommelde in een aangenaam briesje, kwamen de Boer en zijn zoon naar het tarweveld en stonden dicht bij het nest van de Leeuweriken.

“De tarwe is nu klaar om geoogst te worden” zei de Boer. “We moeten onze burens en vrienden vragen om ons te helpen bij de oogst.”

De jonge Leeuweriken waren erg bang, want ze wisten dat ze hun nest moesten verlaten vooraleer de maaiers kwamen. Toen Moeder Leeuwerik terug bij hen kwam om hen eten te geven vertelden ze haar wat ze gehoord hadden.

“Wees maar niet bang, kinderen,” zei Moeder Leeuwerik. “Indien de Boer heeft gezegd dat hij zijn burens en vrienden ging vragen om hem te helpen, dan zal het nog even duren vooraleer het graan geoogst wordt.”

Een paar dagen later was de tarwe zo rijp dat, wanneer de wind de stengels liet bewegen, een hagel van graantjes neerviel op de kopjes van de jonge Leeuweriken.

De Boer kwam opnieuw naar zijn veld kijken en zei:

“Indien deze tarwe niet onmiddellijk gemaaid wordt zullen we de helft van de oogst verliezen. We kunnen niet langer wachten op de hulp van onze vrienden. Morgen zullen we er zelf moeten aan beginnen.”

Toen de jonge Leeuweriken aan hun moeder vertelden wat ze gehoord hadden, zei ze:

“Dan moeten we onmiddellijk vertrekken. Wanneer een man besluit om zelf zijn werk te doen en niet meer te wachten op de hulp van anderen, dan kun je er zeker van zijn dat hij er zonder uitstel aan begint.”

Die namiddag oefenden de jongen met veel geflapper hun vleugels, en toen de Boer en zijn zoon de volgende dag bij zonsopgang op het veld stonden, vonden ze een leeg nest.

De beste hulp is zelfhulp.

De Kat en de Oude Rat.

Er was ooit een Kat die heel waakzaam was. De Muizen durfden amper hun neus buiten te steken uit schrik dat de Kat hen zou opeten.

Die Kat scheen tegelijkertijd overal te zijn en altijd hield ze haar klauwen gereed om toe te slaan.

Tenslotte kwamen de Muizen niet meer uit hun holletje, en de Kat zag in dat ze een trucje zou moeten gebruiken als ze nog een Muis wilde vangen.

Op een dag klom ze op een legplank, stak een haar poot in een lus van touw en liet zich zo neerhangen, met haar hoofd omlaag, net alsof ze dood was.

Toen de Muizen een kijkje kwamen nemen en de Kat zo zagen hangen, dachten ze dat iemand haar had opgehangen als straf voor wat ze misdaan had. Zeer voorzichtig staken de Muizen snuffelend hun hoofd uit hun holletje. Toen ze merkten dat de Kat niet meer bewoog, kwamen ze allemaal naar buiten om vrolijk de dood te vieren van hun grote vijand.

Maar opeens liet de Kat zichzelf vallen, en vooraleer de Muizen van hun verbazing bekomen waren, had ze er wel drie of vier opgegeten.

Nu bleven de Muizen altijd in hun holletje zitten. Maar de Kat kreeg terug honger en bedacht een ander trucje om de Muizen te foppen. Ze rolde zichzelf in tarwebloem tot ze helemaal bedekt was met het witte poeder, waarna ze op de grond ging liggen met één oog half open om de Muizen te kunnen zien.

En de Muizen begonnen terug buiten te komen. De Kat hield zich klaar om een paar jonge Muizen te vangen toen er ineens een oude Rat langs kwam die veel ervaring had met de valstrikken van Katten en daardoor zelfs een stuk van zijn staart had verloren. Vanop een veilige afstand riep hij naar de Muizen:

“Pas op! Dat kan er wel uitzien als een hoop tarwebloem, maar voor mij lijkt het veel op een Kat. Ga niet dichterbij!”

Wie slim is laat zich geen twee keer beetnemen.

De Raaf en de Vos.

Op een mooie ochtend liep de Vos door het bos op zoek naar iets om te eten. Opeens zag hij boven hem, op een tak in een hoge boom, een Raaf zitten. De Vos was normaal niet geïnteresseerd in Raven, maar deze had een groot stuk kaas in zijn bek, en daar had de Vos wel zin in. Hij zei tegen zichzelf: "Ik moet niet verder zoeken. Die kaas zal me heerlijk smaken bij mijn ontbijt."

Daarop liep hij naar de voet van de boom waarin de Raaf zat, keek bewonderend naar de vogel en riep:
"Goede morgen, mooie vogel!"

De Raaf draaide zijn kop opzij en keek wantrouwig naar de Vos. Maar hij hield de kaas stevig in zijn bek en gaf geen antwoord. Daarop zei de Vos:

"Wat een mooi dier is dat toch! Hoe glanzend zijn die veren! Wat een prachtige vorm en welke sterke vleugels! Zulk een schitterende vogel moet ook wel heel mooi kunnen zingen, want alles is perfect aan dit dier. Indien het maar één liedje wou zingen, dan weet ik zeker of ik het de koning van de vogels mag noemen."

Toen hij deze vleiende woorden hoorde, liet de Raaf zijn achterdocht varen. Hij wilde zo graag Koning van de Vogels genoemd worden dat hij zijn bek opende en zijn lelijk krassende stem liet horen; daardoor viel de kaas uit zijn bek, recht in de open muil van de Vos.

"Dank u," zei de Vos heel lief terwijl hij wegliep. "Alhoewel ze nogal krast, heb je wel degelijk een stem. Maar waar is je verstand gebleven?"

De vleiers leven op kosten van wie naar hen luistert.

De Ezel en zijn schaduw.

Een Reiziger, die naar een afgelegen deel van het land wou gaan, had een Ezel gehuurd.

De eigenaar van de Ezel ging mee met de reiziger en liep naast hem om de Ezel te leiden en de weg te tonen.

De weg liep door een vlakte waar geen bomen stonden. Omdat het zomer was wierp de Zon haar hete stralen over het land. De hitte werd zo intens dat de Reiziger besloot om even te stoppen en te rusten.

Maar omdat er nergens schaduw was ging de Reiziger in de schaduw van de Ezel zitten.

De Eigenaar had het natuurlijk ook warm, zelfs meer dan de Reiziger, want hij had de hele tijd moeten lopen. Hij wilde ook in de schaduw van de Ezel gaan zitten maar de Reiziger zei dat hij de Ezel gehuurd had. Waarop de Eigenaar antwoordde dat hij wel de Ezel gehuurd had, maar niet zijn schaduw. Daarop begonnen de twee mannen te vechten en terwijl ze zo bezig waren liep de Ezel van hen weg.

Door ruzie te maken over de schaduw verliezen we vaak de essentie.

De Molenaar, zijn Zoon en de Ezel.

Lang geleden was er eens een oude Molenaar die zijn Ezel wou verkopen. Op een dag trok hij samen met zijn Zoon en zijn Ezel naar de markt. Ze lieten de Ezel zeer traag stappen, want ze dachten dat ze een betere prijs zouden krijgen indien hij er fit en uitgerust uit zag. Terwijl ze zo verder wandelden kwamen ze een paar

reizigers tegen die hen luid uitlachten.

“Wat een onnozelheid,” riep er één “Zie die twee daar lopen terwijl ze evengoed zouden kunnen rijden. De domste van de drie is niet diegene van wie je het verwacht.”

De Molenaar vond het niet leuk dat men hem uitlachte en dus zei hij tegen zijn zoon dat hij op de Ezel moest gaan zitten.

Wat verder op de weg kwamen ze drie Koopmannen tegen.

“Oho, wat hebben we hier” riepen ze. “Je hebt geen eerbied voor oude mensen, jongeman! Stap af en laat de oude man rijden.”

Alhoewel de Molenaar niet moe was liet hij de jongen afstappen en klom zelf op de Ezel, alleen maar om de Koopmannen plezier te doen.

Na de volgende bocht in de weg staken ze een groepje vrouwen voorbij die met hun manden naar de markt gingen om er groenten te verkopen.

“Kijk eens naar die oude dwaas” riep één van hen uit. “Zit daar lekker op de Ezel terwijl die arme jongen moet lopen.”

De Molenaar voelde zich wat geërgerd, maar om het de anderen naar de zin te maken zei hij tegen de jongen dat hij ook op de Ezel moest komen zitten.

Ze waren nog maar pas opnieuw vertrokken toen een ander groepje mensen luid naar hen schreeuwde:

“Wat een misdaad! De arme dier zoveel gewicht laten dragen! Zij lijken meer in staat om het arme dier te dragen, dan dat het arme dier hen draagt. Willen ze die Ezel soms dood maken om op de markt

alleen zijn huid te verkopen?"

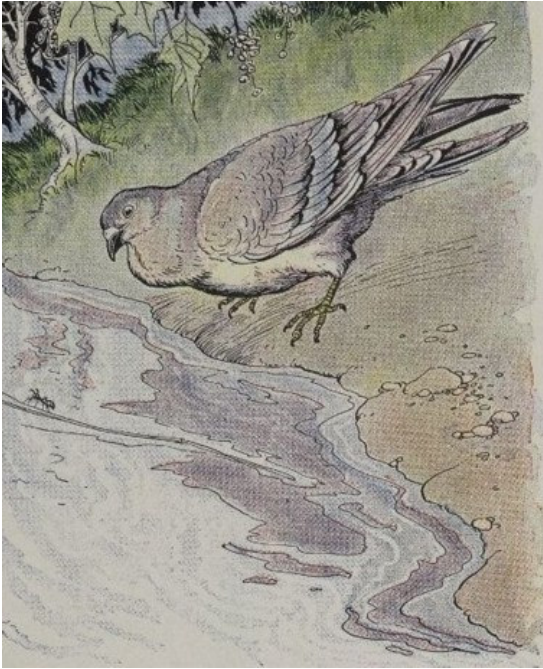
De Molenaar en zijn Zoon sprongen vlug van de Ezel en een poosje later stond de markt in rep en roer: ze hadden een stok op hun schouders gelegd en droegen zo de Ezel naar de markt. Een grote menigte troepte samen om dat vreemde schouwspel van dichterbij te kunnen zien.

De Ezel vond het niet onaangenaam om zo gedragen te worden, maar er kwamen zoveel mensen rond hem staan en ze lachten en schreeuwden zo hard dat hij begon te schoppen en te balken. En net toen ze een brug over staken braken de koorden waarmee hij was vastgemaakt aan de stok en viel hij in de rivier en verdronk. De arme Molenaar en zijn zoon gingen nu bedroefd terug naar huis. Door iedereen te willen plezieren hadden ze niemand een plezier gedaan en hadden ze bovendien hun Ezel verloren.

Indien je iedereen wilt behagen, behaag je niemand.

De Mier en de Duif.

Een Duif zag hoe een Mier in een vijver viel. De Mier worstelde tevergeefs om de oever te bereiken. De Duif kreeg medelijden en nam een strootje in haar bek langs waar de Mier uit het water kon klimmen.

Een beetje later zag de Mier hoe een man een steen nam om er de Duif mee te doden. Maar net toen hij de steen naar de Duif gooide prikte de Mier hem in zijn hiel. Door de pijn miste hij zijn doel, en de opgeschrikte Duif vloog veilig weg naar een verafgelegen bos.

Een goede daad is nooit verloren moeite.

De Man en de Sater.

Lang geleden ontmoette een Man in het bos een Sater en sloot er vriendschap mee. De twee werden al vlug de beste kameraden en leefden samen in de hut van de Man. Maar op een koude winteravond liepen ze samen naar huis en de Sater zag hoe de man op zijn vingers blies.

"Waarom doe je dat?" vroeg de Sater.

"Om mijn handen warm te maken" antwoordde de Man.

Toen ze thuis waren maakte de man twee kommen havermoutpap klaar. Ze waren dampend heet toen hij ze op de tafel zette, en de kameraden gingen zitten en genoten in opperbeste stemming van hun maaltijd. Maar de Sater keek verbaasd toe toen hij zag hoe de man in zijn kom havermout blies.

"Waarom doe je dat?" vroeg hij.

"Om mijn havermout af te koelen." antwoordde de Man.

De Sater sprong vlug recht en liep naar de deur.

"Vaarwel," zei hij "Ik heb genoeg gezien. Een kerel die met dezelfde adem warm en koud kan blazen kan geen vriend van mij zijn."

Een man die beide partijen gelijk geeft wordt door geen van hen vertrouwd.

De Wolf, het Geitje en Moeder Geit.

Op een ochtend ging Moeder Geit naar de markt om inkopen te doen voor haar huishouden, dat slechts bestond uit een klein Geitje en haarzelf.

"Let goed op het huis, mijn zoon," zei ze tegen het Geitje terwijl ze zorgvuldig de deur op slot deed. "Laat niemand binnen, tenzij hij je het wachtwoord kan zeggen: 'Weg met de Wolf en alle leden van zijn ras.'"

Maar bij toeval stond de Wolf in de buurt en hoorde hij wat de Geit gezegd had. Toen Moeder Geit weg was liep hij dus naar de deur en klopte aan.

"Weg met de Wolf en alle leden van zijn ras." zei de Wolf zachtjes.

Het was wel het goede wachtwoord, maar toen het Geitje door een spleet in de deur keek en de donkere figuur voor de deur zag staan, voelde hij zich toch niet op zijn gemak.

"Toon me een witte poot," zei hij "of ik laat je niet binnen."

Wolven hebben natuurlijk geen witte poten en daarom moest de Wolf het opgeven en liep hij even hongerig weg als hij gekomen was.

"Je kunt nooit zeker genoeg zijn" zei het Geitje toen hij de Wolf terug naar het bos zag lopen.

Twee zekerheden zijn beter dan één.

De Leeuw, de Ezel en de Vos.

Een Leeuw, een Ezel en een Vos gingen samen op jacht en vingen een groot aantal dieren. Aan de Ezel werd gevraagd of hij de buit wou verdelen. Hij deed dit zeer eerlijk en gaf iedereen een gelijk deel.

De Vos was tevreden, maar de Leeuw maakte zich erg boos en met één slag van zijn grote poot doodde hij de Ezel die neerviel op de stapel dode dieren. Toen keerde hij zich naar de Vos en brulde kwaad:

“Nu moet jij de buit verdelen.”

De Vos verloor geen tijd met praten. Hij legde snel alle dieren op één grote hoop. Daarvan nam hij maar een klein deel voor zichzelf, en dan nog de minst lekkere stukken zoals de hoorns en de hoeven van een berggeit en het uiteinde van een ossenstaart.

De Leeuw werd terug goedgezind en vroeg vrolijk:

“Wie heeft je geleerd om de dingen zo eerlijk te verdelen?”

“Ik heb les gekregen van de Ezel” antwoordde de Vos terwijl hij voorzichtig wegsloop.

Trek je lessen uit het ongeluk van anderen.

Het deel van de Leeuw.

Een lange tijd kwamen de Leeuw, de Vos, de Jakhals en de Wolf overeen om samen te jagen en alles te delen wat ze konden bemachtigen.

Op een dag kon de Wolf een Hert vangen en riep onmiddellijk zijn kameraden samen om de buit te delen. Zonder dat iemand hem dat gevraagd had nam de Leeuw de leiding en begon hij de buit te verdelen. Hij deed of hij heel eerlijk was en telde met hoeveel ze waren.

"Eén," zei hij, tellend op zijn poten, "dat ben ikzelf, de Leeuw. Twee, dat is de Wolf, drie dat is de Jakhals en vier is de Vos."

Daarna verdeelde hij het Hert zorgvuldig in vier gelijke stukken.

"Ik ben Koning Leeuw" zei hij, nadat hij klaar was, "dus krijg ik natuurlijk het eerste deel. Het volgende deel is ook voor mij omdat ik de sterkste ben; en het derde deel komt mij ook toe omdat ik de moedigste ben."

Hij keek zeer woest naar de anderen en gromde:

"Indien iemand van jullie het overblijvende deel wil nemen, dan moet hij het nu maar zeggen."

Macht bepaalt wat rechtvaardig is.

De Noordenwind en de Zon.

Op een dag maakten de Noordenwind en de Zon ruzie over wie van hen beiden de sterkste was.

Terwijl ze hevig aan het kibbelen waren zagen ze een Reiziger over de weg wandelen. Hij had zichzelf ingeduffeld in een warme mantel.

De Zon zei:

“Laat ons afspreken dat de sterkste diegene is die de Reiziger kan beroven van zijn mantel.”

De Noordenwind gromde: “Heel goed”

En onmiddellijk stuurde hij een koude, huilende windvlaag naar de Reiziger.

Toen de eerste windvlaag de uiteinden van zijn mantel deed opwaaien trok de Reiziger zijn mantel dicht tegen zich aan en hoe harder de Wind blies, hoe steviger hij hem aantrok.

De Noordenwind rukte boos aan de mantel, maar al zijn inspanningen waren tevergeefs.

Daarna begon de Zon te schijnen.

Haar eerste stralen waren zacht en na de bittere kou van de Noordenwind voelde de Reiziger een aangename warmte. Hij knoopte zijn mantel los en liet hem losjes over zijn schouder hangen.

De stralen van de Zon werden warmer en warmer.

De Reiziger sloeg zijn kap naar beneden en veegde het zweet van zijn voorhoofd.

Tenslotte kreeg hij het zo warm dat hij zijn mantel uittrok en, om te ontsnappen aan de verschroeiende hitte, ging neerliggen in de schaduw van een boom die aan de rand van de weg stond.

Zachtaardigheid en vriendelijke overreding halen het altijd op brute kracht en luid gebulder.

De Oren van de Haas.

Op een dag was een Leeuw een Geit aan het opeten maar verwondde zich erg aan haar horens. Hij was verschrikkelijk boos dat een dier, dat hij had uitgekozen om op te eten, zo brutaal kon zijn en zulke gevaarlijke dingen kon dragen als de horens waaraan hij zich gekwetst had.

Hij beval dus dat alle dieren die horens droegen zijn gebied binnen de vierentwintig uur moesten verlaten.

Dit bevel veroorzaakte paniek onder de dieren. De ongelukkigen die horens hadden begonnen hun bezittingen in te pakken en trokken weg. Zelfs de Haas, die zoals gekend is geen horens heeft en dus niets te vrezen had, had een rusteloze nacht waarin hij nachtmerries had over de verschrikkelijke Leeuw.

En toen hij 's morgen uit zijn hol kwam en in de zonneschijn liep, zag hij de schaduw van zijn lange, puntige oren en werd hij heel erg bang.

"Vaarwel, buurman Krekel," riep hij "Ik vertrek ook. Want de Leeuw zal zeker beweren dat mijn oren horens zijn en zal naar mij niet willen luisteren."

Geef je vijanden niet de minste aanleiding om je aan te vallen.

De Ezel in het Leeuwenvel.

Op een dag vond een Ezel in het bos het vel van een Leeuw dat daar zeker was achtergelaten door een jager. Hij kleepte er zichzelf mee en vond het plezierig om zich te verstoppen in het struikgewas en dan af te stormen op de dieren die er toevallig voorbij kwamen. Allemaal sloegen ze op de vlucht toen ze hem zagen.

Toen hij zag hoe de dieren voor hem weglieden alsof hij een echte Leeuw was, was hij zo blij dat hij luid begon te bellen.

Een Vos, die samen met de rest van de dieren was weggelopen, hoorde dit en hield plotseling halt. Terwijl hij naar de Ezel liep zei hij met een lachje:

“Indien je je mond had gehouden was ook ik misschien bang voor je geworden. Maar je hebt jezelf verraden met dat onnozele gebalk.”

Een dwaas kan anderen misleiden met zijn kleren en voorkomen, maar zijn woorden verraden wie hij werkelijk is.

De Visser en de Kleine Vis.

Een arme Visser, die moest leven van de vis die hij kon vangen, had op een dag weinig geluk. Al wat hij kon vangen was een zeer klein visje.

De Visser wou hem al in zijn mand stoppen toen de kleine Vis zei:

“Alstublieft, lieve Visser, ze mij terug in het water! Ik ben zo klein dat het de moeite niet waard is dat je mij meeneemt naar je huis. Wanneer ik groter zal zijn zal je aan mij een veel grotere maaltijd hebben.”

Maar de Visser stopte de kleine Vis toch in zijn mand.

“Hoe gek zou ik zijn,” zei hij “om je terug in het water te gooien. Hoe klein je ook bent, je bent toch nog altijd beter dan niets.”

Een klein voordeel is meer waard dan een grote belofte.

De Vechtende Hanen en de Arend.

Ooit waren er eens twee Hanen die op dezelfde boerderij leefden en elkaar niet konden uitstaan.

Op een dag vlogen ze elkaar aan om het uit te vechten met hun snavel en hun klauwen. Ze bleven vechten tot één van het overwonnen was en wegkroop in een hoekje om zich te verbergen.

De Haan die het gevecht had gewonnen vloog naar het dak van het kippenhok en, fier klapperend met zijn vleugels, kraaide hij uit alle macht victorie zodat heel de wereld het kon horen. Maar hoog in de lucht vloog een Arend rond en toen hij het blufferig gekraai hoorde, stortte hij zich neer op de Haan en nam hem mee naar zijn nest.

De andere Haan zag dit, kwam uit zijn hoekje en nam zijn plaats in als meester van het kippenhok.

Hoogmoed komt voor de val.

Einde

Dit boek werd vertaald op basis van de Engelstalige versie "Aesop For Children" (Gutenberg.Org E-text nr. 19994)

De originele tekst en de bijhorende afbeeldingen zijn niet meer onderworpen aan auteursrechten.

Ook deze vertaling (gemaakt in 2010 door Koen Van den Bruele) mag vrij gebruikt, gecopiëerd en verspreid worden, behalve voor commerciële doeleinden.

Wenst men dit laatste toch te doen, gelieve dan eerst contact op te nemen via volgend e-mail adres: VDV#TELENET.BE (vervang het #-teken door een @).

Eventuele reacties en opmerkingen zijn eveneens welkom op dit adres (gelieve wel het vak "Onderwerp" in uw e-mail in te vullen aangezien e-mails zonder onderwerp beschouwd worden als spam).

Andere vertaalde boeken zijn te vinden door naar www.archive.org te surfen en daar in het vak "Search" de naam van de vertaler in te vullen.